

študentski most:

Revija študentov Fakultete za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani | december 2014 | brezplačen izvod

ISSN C505 - 737X

December

Fotografija: Matej Toporiš

RIBJA BRV

Ribja brv je most grajen iz jeklene konstrukcije namenjen pešcem. Omogoča prečkanje Ljubljane med Hribarjevim nabrežjem na levem bregu in Ribjim trgom na desnem.

Prvotni most je bil zgrajen leta 1991 iz ostankov nosilcev iz lepljenega lesa, ki so jih uporabili pri obnovi Tromostovja.

Zaradi dotrajanosti je bil 2012 razpisan arhitekturni natečaj za novo rešitev.

Na njegovem mestu je bil letos zgrajena nova minimalistična brv s steklenimi ograjami in ogrevanimi tlemi, kar naj bi preprečevalo poledenitev pohodne površine.

Matej Toporiš

KAZALO

	AKTUALNO	
	Razlika med ŠO in ŠS	3
	Ekskurzija Vajont	4
	Srečanje študentov geodezije	8
	Konferenca UNICA	10
	Ekskurzija - urejanje vodotokov	11
	Podelitev nagrad in priznanj	12
	SPOZNAJMO PRAVILNIK	
	Pravilnik 4. del	14
	INTERVJU	
	Rajko Bezljaj	16
	Grega Šoič	18
	MALE SIVE CELICE	
	Kristalna palača	20
	Predstavitev projekta	22
	Raziskave vesolja	24
	Zelena luč za vsa slovenska geodetska podjetja	22
	Kako izbrati temo diplomske naloge	27
	POTOVANJE	
	Južna Amerika	28
	LAHKIH NOG NAOBKROG	
	Nova Zelandija	30
	ŠPORT	
	Curling	33
	KUHARSKI KOTIČEK	
	Sladice	36
	NA FOTELJU	
	Spoštovanje »pravil igre«	40

UVODNIK

V tokratni izdaji Študentskega mosta lahko preberete, kje vse po svetu so bili študentje gradbene fakultete na strokovnih ekskurzijah, študentskih srečanjih, konferencah, potovanjih in delu.

Morda po prebranih člankih najdete tudi destinacijo zase, ali pa se opogumite in si tako kot naš bivši študent **izkušnje z delom** nabereite **v tujini**.

Pripravili smo še **zadnji del pravilnika**, ki vam lahko olajša iskanje svojih pravic in dolžnosti po spletu. Poleg intervjuja študenta si preberite tudi intervju zaposlenega na FGG, ki tokrat ne prihaja z vrst pedagogov.

Novosti so tudi v uredniški ekipi. Pri ustvarjanju revije se nam je pridružila **nova podurednica** z geodezije, Meta Možina. Opogumite se tudi vi in s svojimi prispevki **sooblikujte revijo**.

Vsem želim srečno, zdravo in uspešno novo leto. Naj vam študijske obveznosti ne povzročajo preveč težav in neprespanih noči. Želim vam veliko pozitivne energije.

Tanja Jordan

ISSN c505 - 737x

Letnik 12, št. 4, december 2014

Izhaja 4 številke letno

Glavna in odgovorna urednica:
Tanja Jordan

Poduredniki: Meta Možina,
Tilen Koranter in Luka Pajek

Oblikovanje:
Matej Toporiš

Jezikovno urejanje:
Sebastjan Kravanja

Tisk:
Birografika BORI d.o.o.

Naklada:
800 izvodov

Izdaja:
ŠS FGG

E-mail uredništva:
revija.most@gmail.com

Pomočniki: Manca Petek, Domen Dolšak, Tanja Tofil, Nataša Štupar, Eva Primožič, Dominik Štefan, Barbara Frolich, Maja Nučič, Janez Mikec, Dejan Bolarič, Mateja Klun, Jure Česnik, Alma Zavodnik Lamovšek

Razlika med ŠO in ŠS

Študentski svet in Študentska organizacija na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo

Najverjetneje ste že opazili bučno dogajanje v avli fakultete v začetku oktobra, slišali besede kot so študentska organizacija in študentski svet ... Najverjetneje ste se tudi udeležili volitev, ki jih je organizirala ŠOU v Ljubljani (Študentska organizacija Univerze v Ljubljani), ampak ali veste za kaj se sploh gre?

Naj vam na kratko razložim, kakšne so razlike med študentsko organizacijo in študentskim svetom, kdo so študentje, ki vodijo njihovo delovanje na naši fakulteti in kaj lahko od njih pričakujemo.

Študentska organizacija UL FGG (ŠO UL FGG)

LISTA ŠS FGG

Na vsaki fakulteti, akademiji, oz. višji ali visoki šoli Univerze v Ljubljani in na nekaterih samostojnih visokošolskih zavodih deluje študentska organizacija visokošolskega zavoda (ŠOVZ). ŠOVZ-ji organizirajo in izvajajo programe interesnih dejavnosti študentov na področju kulture, športa, obštudijskega izobraževanja, mednarodnega sodelovanja, mladinskega turizma, založništva in informiranja. Ti programi so seveda namenjeni vam študentom, ki se tako lahko udeležujete najrazličnejših ekskurzij, tečajev, predavanj, rekreativnih dejavnosti in zabav ter drugih dogodkov in aktivnosti, ki jih organizirajo ŠOVZ-ji.

Delovanje ŠOVZ-ja usmerja upravni odbor. Člani upravnega odbora ŠOVZ-ja so na študentskih volitvah na posameznem visokošolskem zavodu izvoljeni za obdobje dveh let. ŠOVZ vodi in zastopa predsednik, ki je hkrati tudi poslanec Študentskega zbora ŠOU v Ljubljani.

Na naši fakulteti je letos zmagala ekipa Lista ŠS FGG, ki jo vodi Dejan Bolarič, študent 3. letnika gradbeništva (UN). Dosedanje udejstvovanje lahko ocenimo kot odlično, saj se je izvedlo že kar nekaj zanimivih projektov, kot je ogled obnovitvenih del na mostu čez Savo pri Črnučah, tečaj programa Wolfram Mathematica, krvodajalska akcija, pečenje toastov v avli itd. V prihodnje pa lahko pričakujemo tudi strokovno ekskurzijo v München, tečaj AutoCAD-a, tečaj BIM-a itd.

Študentski svet UL FGG (ŠS UL FGG)

Študentski svet je organ fakultete, ki ga sestavljajo vsi predstavniki letnikov na naši fakulteti. Letos je predstavnikov 23. Je edini organ, ki uradno predstavlja študente znotraj fakultete in na višjem nivoju še znotraj Univerze. Kaj to pomeni? Pomeni, da je vloga ŠS v okviru fakultete velika. So vez med študenti in fakulteto ter nosijo odgovornost za zastopanje pravic in interesov študentov. Študentski svet se mesečno dobiva na rednih sejah, kjer obravnava različne tematike in trenutne pereče probleme. Organ je določen z Zakonom o visokem šolstvu, njegovo delovanje pa je natančneje definirano z internimi akti univerz in fakultet. Naloge Študentskega sveta so: zastopanje interesov študentov, podajanje mnenj pedagoškim delavcem pri izvolitvah v naziv, sodelovanje pri prenovi študijskih programov v okviru Bolonjske reforme, pripravljanje mnenj o vseh aktih fakultete, ki se tičejo študentov in njihovih pravic (tudi dolžnosti), sodelovanje z vodstvom fakultete, sodelovanje v ŠS Univerze, podeljevanje nagrad najboljšim pedagogom, nadzor nad delom tutorjev, imenovanje urednika in pod urednikov revije Študentski Most itd.

Predsednik in podpredsednik študentskega sveta UL FGG, sta avtomatsko tudi predstavnika naše fakultete na študentskem svetu Univerze v Ljubljani.

Letošnje leto je vodenje študentskega sveta prevzel Marko Lavrenčič, študent 1. letnika II. stopnje gradbeništva. Marko je že lansko leto aktivno sodeloval v študentskem svetu kot podpredsednik in je tako sodeloval pri pridobitvi mednarodne akreditacije ASIIN za našo fakulteto, pomagal je pri prenovi študijskih programov, se zavzemal za ohranitev revije Študentski Most, sodeloval je na senatu FGG in še bi lahko našteval. Menim, da bodo pravice in interesi študentov, pod taktirko Marka, na UL FGG še naprej zelo dobro zastopani. Aktivnosti ŠS UL FGG lahko spremljate na Facebook profilu ŠS FGG in pa na spletni strani UL FGG v rubriki študenti.

Domen Dolšak
Predsednik ŠS UL FGG v obdobju 2012-2014

VAJONT

"USODNA NAPAKA"

"IZJEMEN INŽENIRSKI DOSEŽEK"

PREGRADA:

- SVETLA VIŠINA: 265m
- TIP: DVOJNO UKRIVLJENA LOČNA PREGRADA
- DOLŽINA KRONE: 160m

PLAZ:
270 MILIJONOV m³

KATASTROFA LETA 1963:

- PLAZ ZDRSI V AKUMULACIJSKO JEZERO
- NASTANE 250m VAL NAD PREGRADO
- IZBRISANE VASI, CESTE, ŽELEZNICA
- 2000 MRTVIH

Univerza v Ljubljani
Fakulteta za gradbeništvo in geodetiko

Ekskurzija Vajont

Vajont. Nekateri za pregrado in katastrofo, ki jo je povzročila njena izgradnja ter akumulacijsko jezero za njo, prvič slišijo na predavanjih iz Mehanike tal, drugi so že od nekdaj fascinirani nad njo, tretji pa so se z njo in njeno zgodbo seznanili letos. V oktobru smo namreč z Društvom študentov vodarstva organizirali ekskurzijo, za katero so mesta na avtobusu pošla v pičlih treh urah. Še zdaleč smo torej pokazali, da študenti nismo pasivni, potrebujemo zgolj več stika s prakso in terenom. Slavna pregrada leži le okoli 100 kilometrov severno od Benetk, zato pot do nje ni pretirano dolga, in jo priporočam vsem, ki iščete navdih za krajši izlet v soseščino.

V 20. letih prejšnjega stoletja je Italija vstopila v obdobje velikih konstrukcijskih projektov. Ti so prednjačili tudi na področju izkoriščanja vodnih moči, kjer je bilo načrtovanih več hidroenergetskih objektov na reki Piavi in njenih pritokih. Ena največjih ločnih pregrad na svetu tistega (ter tudi današnjega) časa, pregrada Vajont, je bila le ena izmed njih.

Prvotni načrti so pregrado umeščali skoraj dva kilometra gorvodno od sedanje pozicije, vendar se je lokacija zaradi želje po večjih zasluhkih (in v zgodbi o Vajontu so ti igrali precej pomembno vlogo) prestavila nizvodno na zdajšnjo lokacijo. Locirana v severovzhodni Italiji nedaleč od meje, je bila skupaj z ostalimi hidrotehničnimi objekti na reki Piavi in njenih pritokih le del kompleksnega sistema objektov, namenjenih za hidroenergetsko izrabo in oskrbovanje severovzhodne Italije z električno energijo, ki so še danes povezani z elektrarno Soverzene. Poleg tega je bila namenjena regulaciji istoimenskega vodotoka, ki je izoblikoval ozko sotesko pod goro Mt. Toc.

Tam, ob elektrarni Soverzene, se je pričel tudi naš ogled, kjer smo bili toplo sprejeti s strani ekipe italijanskih strokovnjakov pod vodstvom takmajašnje inženirke Elene Rossi, zadolžene za monitoring in vzdrževanje pregrad v severovzhodnem delu Italije. Sprejeli so nas v stavbi ENEL-a ob elektrarni, kjer smo ob vstopu v zgradbo

Drsna ploskev plaz: popolnoma gladke plošče

vidno navdušeni opazovali mozaike, ki so kot zemljevidi na eni strani prostora predstavljali ožje območje hidroelektrarn na reki Piavi in pritokih, na drugi pa pozicije vseh hidroelektrarn, zgrajenih pod okriljem družbe (takrat še SADE), med katerimi sta bili na steni označeni tudi slovenski HE Plave in HE Doblar na Soči, obe zgrajeni še pred 2. svetovno vojno. Po uvodnem predavanju o zgodovini, gradnji, posebnostih in usodi pregrade ter spremljajoči predstavitvi, smo ogled nadaljevali na terenu.

Pregrada Vajont spada med dvojno ukrivljen, t.i. kupolast tip ločne pregrade, ki vpeta

v pobočje pritiske prenaša neposredno v bregove ozke soteske, kjer se nahaja. Gradnja pregrade se je pričela leta 1957 ter trajala do 1960. Pred tem letom so bile edine geološke raziskave na območju usmerjene v raziskave kvalitete kamnine ob bokih pregrade, ki je dosegala zahtevan elastični modul. Šele leto pred izgradnjo pregrade so se pojavili dvomi o stabilnosti brežine pod goro Mt. Toc na levem bregu rezervoarja, ko je s prvo polnitvijo akumulacije prišlo do začetnih znakov nestabilnosti. Novembra 1960 je pobočje prvič glasneje opozorilo nase, ko se je v rezervoar zrušil del pobočja in s 700 000 m³

materiala povzročil okoli 2-metrške valove v akumulaciji (za primerjavo: plaz Slano blato, ki smo ga obiskali v maju obsega okoli 1 milijon m³ materiala). Dogodek je bil povod za natančnejše raziskave terena, takrat so bile izvedene nekatere vrtnice in raziskovalni jaški ter izrtane prve piezometrične vrtnice. Kot je bilo ugotovljeno šele po usodnem zdrs, so bile slednje preplitve, saj je debelina 250 metrov kasneje splazelega materiala presegla vsa pričakovanja. Kljub temu je bil na območju identificiran vsaj en fosilni plaz, na kar sta najglasneje opozarjala geologa Muller in E. Semenza, sin projektanta pregrade C. Semenza, ki je žal umrl leta 1961, dve leti pred usodnim dogodkom. Po mnenju nekaterih bi zgolj C. Semenza lahko preprečil katastrofo, saj je zaradi svojega ugleda užival avtoriteto in spoštovanje med takratnimi inženirji, prav tako se je pred svojo smrtjo zavedal nevarnosti pobočja gore ob akumulaciji. Le dve leti pred tem je namreč bridko usodo ugledala pregrada Malpasset v Franciji.

S pomočjo geodetskih točk so spremljali premike pobočja, ki so naraščali skupaj z gladino vode v akumulaciji. Inženirji so bili sprva mnenja, da lahko z nadzorovanim spreminjanjem nivoja vode v akumulaciji nadzorujejo tudi pobočje gore oz. sam plaz, kar so podprli z diagrami pomikov pobočja v odvisnosti od gladine vode. Vendar je septembra leta 1963 prišlo do večjih pomikov mase, zaradi česar so se odločili znižati gladino rezervoarja na takrat predpostavljeno varno gladino, ki bi v primeru porušitve pobočja, še zagotavljala v valove v višini pregrade, pri čemer ne bi

prišlo do prelitja slednje. Žal so v svojih estimacijah in hidroloških modelih storili strahotne napake s podcenjevanjem hitrosti drsenja, količine ter vrste materiala, zaradi česar je 9. oktobra leta 1963 prišlo do katastrofe. Ogromna razpoka v obliki črke M dolžine skoraj dveh kilometrov, ki se je pojavila že leta 1960, je ločila 270 milijonov kubičnih metrov materiala od podlage in gore Mt. Toc ter s hitrostjo okoli 100 km/h zdrvela v akumulacijo. Val, ki je pri tem nastal, je bil kasneje ocenjen na več kot 250 m višine, torej skoraj v velikosti pregrade, katere svetla višina znaša 256 m. Voda je z uničujočo močjo presegla zgornjo koto pregrade in zgrmela navzdol po soteski ter obenem pred seboj ustvarila močan zračni udar. Ta je bil za veliko prebivalcev v nizvodnem naselju Longarone usoden; uničujoča moč vala pa je pred seboj izbrisala vasi, ceste, železnico. V katastrofi

je umrlo preko 2000 ljudi - številnih niso nikoli našli, drugih identificirali; število žrtev, ki jih je zahtevala napačna ocena inženirjev, tako ne bo nikoli znano.

Na eni strani usodna napaka, na drugi pa izjemen inženirski dosežek, kar pregrada Vajont vsekakor je. Konstrukcija jo je namreč odnesla skoraj brez poškodb, čeprav so bile sile, ki jih je ob tem vzdržala, več desetkrat večje od tistih, za katere je bila projektirana. Z nekaj manjkajočega betona na kroni pregrade, še vedno stoji in je kot taka vključena v register pregrad, še danes pa spada med najvišje svoje vrste na svetu.

Prvi pogled nanjo se nam je odprl, ko smo skozi sistem predorov našli pot do mostu, ki povezuje obe strani izjemno ozke soteske, široke le nekaj 10 metrov. Okoli 100 metrov nad njenim dnem smo opazovali, kako na je eni strani v globino iztekala voda, ki danes povezuje bolj oddaljeni akumulacijski bazen, formiran za nakopičenim materialom. Na sosednjem bregu soteske ji je konkuriral manjši curek, speljan izpod območja, danes zasutega s splazelim materialom. Na eni strani fascinirani nad mogočnostjo visoke betonske konstrukcije, smo na drugi strani zmedeno pogledovali v globino pod sabo. Tisti s slabim želodcem so most prečkali hitreje, medtem ko smo drugi s strahospoštovanjem slikovno dokumentirali zdaj eno, zdaj drugo stran.

Po prehodu v levi bok soteske smo obiskali kraj stare strojnice, ki je bila ob katastrofi popolnoma uničena. Nedelujoči so tudi nekoč visokotlačni cevovodi, po katerih smo se sprehodili in si v sistemu predorov ogledali še delujoči merilec pomikov pregrade. Nekatere je zmotilo dejstvo, da je bil ta odmaknjen od svoje osnovne lege za več centimetrov. Razlaga v smislu, da instrument še umerjajo, je pomirila le nekatere, kljub temu pa smo pot vsi nadaljevali v hitrejšem tempu. Kot je kasneje razložil doc. dr. Andrej Kryžanowski, imajo zaradi temperature nemalo težav pri pomikih, saj je bila pregrada dimenzionirana na različne toplotne razmere na vodni strani, kot jim je izpostavljena dandanes.

Kot logično nadaljevanje terenskega ogleda je sledila pot proti kroni pregrade, kjer so žrtvam tragedije posvetili manjšo cerkev ter spominsko obeležje. Šele tu smo v celoti začeli dojemati obsežnost katastrofe, ki jo je kazala tudi skazena oblika pobočja pred nami. Italijanska ekipa nam je omogočila, da smo se sprehodili po kroni pregrade na drugo stran. Dolžina krone je 160 metrov, vzdolž poti pa so razstavljene številne slike, posnete med gradnjo, polnjenjem akumulacije ter pred katastrofo. Pogled na levo in desno stran je tudi tokrat vzbujal grozo; na eni 260 metrov globoka soteska, na drugi pa nekdanja akumulacija, popolnoma zasuta s splazelim materialom. Narava si je opomogla hitro – v akumulaciji tako že uspeva gozd, na razsežnost katastrofe pa opozarjajo popolnoma gola pobočja gore Mt. Toc, kjer se je plaz utrgal od pobočja.

Med drsenjem plazu se je ogromna količina materiala premikala z nesluteno hitrostjo. Vse sile so v sodelovanju privedle do izjemnega trenja na drsni ploskvi; voda na tem delu se je med drsenjem uparila, površina kamnine pod drsno ploskvijo pa pod vplivom velike temperature vitrificirala. Še danes so vidne popolnoma gladke plosče, ki kričijo iz zeleno poraščenega območja nad njimi.

Vendar pa celotna akumulacija ni izginila. Pot z avtobusom nas je vodila višje od pregrade, kjer je še ostal del rezervoarja, do katerega je bil kasneje zgrajen obvod. Vsa obsežnost katastrofe je na samem mestu nekako težko dojemljiva – ves nakopičen material, kjer bi moralo stati akumulacijsko jezero, pa bo še dolgo stal v opozorilo in opomin inženirjem, kako uničujoče posledice lahko pustijo njihove napačne odločitve. Vsem današnjim varnostnim mehanizmom navkljub so namreč napake še vedno mogoče, čeprav, upajmo, ne več v takih razsežnostih.

Na ekskurzijo smo se odpravili ravno v času obilnih padavin, tako pri nas kot v sosednji Italiji. Zadrževalniki so bili polni, pretoki rek povečani, območja ob večjih vodotokih pa poplavljeni. Ravno voda je bila skupni imenovalac dneva, zato smo se po prijetnem postanku v Ajdovščini, kjer smo odpravili lakoto, ustavili še ob kraškem izviru Hublja. Za razliko od prejšnjega snidenja v maju, ko je bilo vode dokaj malo, je bila izdatnost izvira tokrat precej večja. Razbesneli šum, ki smo ga slišali že drugič ta dan, nas je kot dež spremljal do vrnitve v Ljubljano.

Manca Petek

Fotografije: Domen Dolšak
Matej Toporiš
Simon Hvala

Za konec – zahvale. Ekskurzija na pregrado Vajont bi pomenila velik finančni zalogaj, če ne bi bilo sofinanciranja s strani ŠOU (v okviru razpisa STIKS) ter nesebične pomoči Fakultete za gradbeništvo in geodezijo. Poleg tega smo z odličnim strokovnim vodstvom dobili odgovore na vsa vprašanja in prepotrebno zvezo z italijansko stranjo in inženirji ELES-a. Za vse muke, potrpežljivost in seveda strokovno razlago se tako iskreno in v imenu vseh zahvaljujem doc. dr. Ani Petkovšek in doc. dr. Andreju Kryžanowskemu. Vse, ki ste ekskurzijo zamudili, pa vabim še na ostale dogodke v organizaciji DŠV – na Hajdrihovi se namreč vedno nekaj dogaja.

Regionalno srečanje študentov geodezije

Z visokimi pričakovanji smo se 6. 11. zjutraj štirje geodeti odpravili na pot proti Sarajevu (eden se nam je sicer pridružil naslednji dan) na Regionalno srečanje študentov geodezije (RGSM).

Če povem, da se je RGSM začel šele 7. 11., se boste verjetno vprašali, zakaj smo se tja odpravili dobrih 24 ur prej. Ko smo si namreč želeli urediti prevoz do tja, smo spoznali prvo lastnost tega čudovitega mesta – da je z javnim prevozom "zelo dobro" povezano z ostalimi prestolnicami bivše Jugoslavije. Vlak nas je do tja vozil celih 12 ur! Kljub začetnem pomisleku pa nas to ni dolgo motilo, saj smo hitro našli različne načine za krajšanje časa.

V Sarajevu nas je pričakal glavni organizator, Alija, ki nas je odpeljal v hotel. Slovenci smo očitno hitro naredili dober vtis nanj (in ob srečanju z ostalimi tudi nanje), saj nas je ves

čas srečanja nadvse očitno občudoval. Z dobrim vtisom pa nam tudi oni niso ostali dolžni. Dobrodošlica nas je čakala že v hotelskih sobah (Redbull, pismo, majice). Ker ta večer uradnega programa še ni bilo, smo si ga naredili sami. Želeli smo okusiti Sarajevo, Baščaršijo in nočni utrip mesta. Prva dva smo želeli okusiti zelo dobesedno, zato smo po obhodu centra sledili vonju čevapčičev. Velikokrat slišim, da če greš v Sarajevo, moraš obvezno na čevapčiče. Po tistem sem upala, da ni to višek obiska v Sarajevu. In ni bil, zagotovo ne. Bil pa je dober začetek. Večer smo zaključili v naključnem klubu z živo glasbo (tudi angleško!) in v dobrem vzdušju ob kozarčku piva, da bi kasneje trdneje spali. Čakal nas je naporen vikend.

Naslednji dan dopoldne se je vse začelo. Srečanje smo začeli z ogledom muslimanske hiše, zgrajene v tradicionalnem bosanskem stilu. Hiša sedaj služi kot muzej, zato nam je bila v celoti na voljo za ogled. Arhitektura in stil sta zanimiva, notranjost pa se popolnoma razlikuje od notranjosti hiš, kot smo jih navajeni. Drugače je, a tako Sarajevsko. Ustreza v kraj. Tako kot ustrezajo majhne džamije na vsakem vogalu, sem ter tja kakšna cerkev in na tisoče stojnic, »čevabdžinic« in podobnih reči. Nadaljevali smo z ogledom geodetske uprave. Po predstavitvi le-te smo se odpravili na Gradbeno fakulteto in slavnostno otvorili RGSM 2014. Sledilo je druženje ob kavi in sprehod skozi center mesta do Čevabdžinice. Pot je ob poslušanju Alije, ko je govoril o zgodovini mesta, njihovi kulturi in načinu življenja, hitro minila. Hitreje, kot ko smo isto pot opravili ponoči. Po večerji je sledil koncert skupine S.A.R.S. Dober občutek smo dobili že ob vstopu v napol okroglo dvorano, polno navdušenih ljudi. Skupina je naredila edinstveno vzdušje,

dobra družba pa je večer le še nadgradila. Večer se je vpisal med tiste nepozabne.

V soboto smo se po zajtrku odpravili na Gradbeno fakulteto, kjer so v prvem delu dneva sledile predstavitve različnih tem nas, študentov, iz različnih držav. Sama sem si drznila svojo predstavitev povedati v slovenskem jeziku – malo zato, ker hrvaško/srbsko znam slabo, malo pa zato, ker je slovenščina pač enakovredna vsem ostalim jezikom bivše Jugoslavije. Verjemite, da je občutek, ko govoriš 50 ljudem, od katerih te dejansko razume morda 10 ljudi, kar zanimiv. Po predstavitvah je sledil ogled mesta. Alija se je zopet izkazal, saj mu je z vsemi zgodbami in informacijami uspelo, da smo Sarajevo vzeli za svoje.

Obiskali smo staro pravoslavno cerkev, največjo džamijo v Sarajevu, mestno hišo in še mnogo zanimivega. Alija se je kot turistični vodič izkazal, saj so se vprašanja kar vrstila, on pa je razlagal tudi vse skozi med hojo, ne le na "turističnih točkah". Za ogled nismo imeli veliko časa, videli pa smo veliko! Sledilo je pozno kosilo in nekaj prostega časa. Da bi imeli nedeljo prosto, smo zvečer imeli še dve predavanji, nato pa smo se odpravili v Sarajevsko pivnico

na večerjo in zabavo s tradicionalno Sarajevsko glasbo. Sarajevska pivnica velja za eno bolj uglednih Sarajevskih restavracij, vendar smo se v njej hitro udomačili. Dobra večerja, dobro pivo in glasba, ki je spet tako ustrezala v čas in prostor, ter seveda dobra družba, je bilo tisto, zaradi česar je tudi drugi večer dobil naziv nepozabnega. Sproščen klepet med udeleženci srečanja se je nadaljeval v hotelskih sobah in ura je bila že zgodaj, ko je v hotelu za nekaj ur vse potihnilo.

Nedelja je bila prosta predavanj. Dopoldne smo začeli z izletom na izvir reke Bosne. Tu je bil za nas pravi raj, saj smo lahko posneli »n« skupinskih slik (kot smo to počeli že tekom celega vikenda). Sprehodili smo se po parku okrog izvira, nato pa so nas s kočijami odpeljali mimo bogatih vil, med katerimi je tudi vila Dina Merlina in podobnih. Za hip dobiš občutek, da se pelješ po Beverly Hills-u, dokler se konj ne umakne drugemu konju, ki teče nasproti in te skoraj zapelje s ceste ter se spomniš, da sediš na kočiji. Vendar je vseeno lepo. Park okrog izvira reke Bosne je čudovit.

Sledilo je kosilo, po njem pa so nam organizatorji privoščili preizkusiti »shisho« v enem izmed lokalov na Baščaršiji. Po tem smo imeli prost večer. Dnevi za nami so bili naporni in po nakupovanju na Baščaršiji smo mnogi videli le še posteljo. Počitek, tuš in že smo bili spet na poti, tokrat najprej na večerjo v restavracijo blizu Gradbene fakultete. Večer se je nadaljeval v klubu, skoraj v kleti Gradbene fakultete. Bend je igral stare yugo-rock komade, ki jih pozna skoraj vsak. Na žalost verjetno le Slovenci nismo imeli te sreče, da bi zaigrali kakšno pesem prav v našem jeziku. Nekako smo skozi celotno srečanje poslušali, da nas, ko se pogovarjamo med seboj, nihče nič ne razume. Še je čas, da se navadijo slovensko. Zadnji skupni večer je bil odličen. Večini je uspelo spoznati še tistih nekaj ljudi, ki jih mogoče do tedaj še niso. Ko se v

posteljo uležeš prijetno utrujen, navdušen nad novimi poznanstvi in odličnim večerom ki je za tabo, veš, da je bil dober dan.

Ponedeljek je imel ta grenki priokus, da je srečanja konec. V slovo in zahvalo za zelo dobro počutje v Sarajevu, smo organizatorjem pripravili dve domači potici, nekaj bučnega olja, domačega jegermeistra, lectovo srce ter nekaj promocijskega materiala iz Slovenije. To je bila verjetno še ena pika na i, kajti organizatorji so nas očitno imeli najraje od vseh prisotnih udeležencev. Prišel je čas slovesa, in že smo bili ponovno na vlaku. Sledila je najprej mirna, potem nekoliko bolj burna vožnja do Zagreba. V uri in pol postanka v Zagrebu smo si privoščili malo "naše" hrane v McDonald's-u ter do Ljubljane prijetno utrujeni obujali prve spomine in preverjali, v kakšnem stanju so brez nas naši domači in prijatelji v Sloveniji. Skoraj celo pot smo

govorili, da gremo v Ljubljani na čevapčiče v podhod na železniški postaji, vendar smo se nekako hitro porazgubili. Nivo utrujenosti je bil namreč v Ljubljani že zelo visok.

Regionalno srečanje študentov v Sarajevu smo brez dvoma zaključili z lepimi spomini. Organizatorji so se za samo izvedbo srečanja zares potrudili, za kar jim gre velika zahvala. Vzdušje na srečanju je bilo sproščeno in kmalu se je zdelo, kot da se nekateri poznajo že celo življenje. Prav tako so poskrbeli, da smo poleg zabave in norih noči odnesli domov tudi nekaj novega znanja, novih poznanstev in lepih spominov. Zase lahko rečem, da mi je Sarajevo tudi kot mesto ostalo v čudovitem spominu in da se zagotovo še vrnem, ko se bo pokazala priložnost. Gre za čudovito mesto, kjer ljudje še ne hitijo tako kot pri nas. Kjer imajo ljudje še vedno čas, kjer so bolj odprti in je verjetno vse to tudi razlog, da smo mesto vzeli za svoje.

Ob koncu lahko še povem, da bo naslednje leto RGSM v Skopju, v Makedoniji. Prijav sicer še ne pobiramo, vendar vas spodbujamo, da se za udeležbo na RGSM-ju 2015 čim prej odločite. Končno lahko dogodek tudi iz izkušenj pohvalim. Ne dovolite si, da boste ob koncu študija rekli, da niste nikoli bili na RGSM-ju. To študent geodezije preprosto mora doživeti!

Meta Možina, 1. letnik II. stopnje GIG UNI
meta.mozina@gmail.com

Fotografije:
Lavra Borovnik
Ana Potočnik

Konferenca UNICA v Švici na Université de Lausanne

V tokratni izdaji revije Študentski Most, sem že pisal o tem, s čim se ukvarja študentski svet naše fakultete. Sedaj pa vam bom predstavil nekaj utrinkov iz mednarodne konference UNICA v Švici, katere sva se udeležila jaz in Marko Lavrenčič, preko študentskega sveta Univerze v Ljubljani.

Od 8. do 11. oktobra je v Luzani (Laussane) v Švici potekala že osma študentska konferenca UNICA. Kot vsa leta, se nas je iz Univerze v Ljubljani udeležilo deset študentov, ki smo aktivni v študentskem svetu Univerze v Ljubljani. Kaj je pravzaprav UNICA? UNICA je zveza 46 univerz iz 35 glavnih mest v Evropi in združuje preko 150.000 zaposlenih in več kot 1,8 milijona študentov. Njena naloga je promocija akademske odločnosti in sodelovanje med univerzami na različnih področjih. Pomemben del njenih nalog je bil tudi implementacija Bolonjskega procesa.

Študentska konferenca UNICA poteka vsako drugo leto, njen namen pa je, da se študenti vseh 46 univerz srečamo in izmenjamo dobre (in slabe) prakse. Tokratni moto konference je bil "Make it Happen", saj je bila želja organizatorjev, da se izdela akcijski načrt za izboljšanje razmer na univerzah. Študentje iz posameznih univerz smo sodelovali v različnih forumih, kjer smo govorili o dostopnosti študija, promociji univerz, študiju in njegovi kvaliteti, mobilnosti in vlogi univerz v družbi. Več o zaključkih konference si lahko preberete na spletni strani UNICE.

Najbolj pa je seveda pomembno spoznati pogoje študija na taki univerzi. Tokratna gostiteljica je bila Univerza v Luzani (Université de Lausanne). Univerza leži

v švicarskem kantonu Vaud, ki je del francosko govorečega dela Švice. Bila je ustanovljena leta 1537, ima 13.500 študentov in okoli 3700 zaposlenih. Za primerjavo, Univerza v Ljubljani bo čez pet let praznovala stoletnico obstoja, ima okoli 50.000 študentov in 3500 zaposlenih. Kar je za to univerzo zanimivo, je to, da ima kampus, kjer v polmeru dveh kilometrov domujejo vse fakultete, knjižnica, menze, rekreacijski prostor itd. Kampus je od ženevskega jezera oddaljen slab kilometer.

Življenje na taki univerzi je popolnoma drugačno od tistega na naši Univerzi v Ljubljani. Ne samo infrastruktura, temveč tudi vzdušje je popolnoma drugačno. Med odmori sem tako lahko opazil, da so študentje igrali ping pong na mizah pred fakulteto, knjižnica in prostori za učenje pa so bili polni tudi ob šestih popoldne. Prav tako so bili prostori nabito polni tudi v petek popoldne. Študentje tam študirajo in obiskujejo predavanja z velikim veseljem. Temu seveda botrujejo tudi zelo dobri pogoji za študij, kot so popolnoma na novo opremljene predavalnice, brezplačno fotokopiranje (okoli 100 strani na mesec), ogromno prostorov za druženje in delo, veliko računalnikov na hodnikih, menza z veliko izbiro in še bi lahko našteval. Vsemu temu lahko prištejemo še zelo učinkovit javni transport, ki deluje s Švicarsko natančnostjo in veliko stopnjo urejenosti na vseh področjih (od vrste za menzo, do izstopanja množic z vlaka).

V kampusu me je presenetilo tudi nekaj malenkosti, ki razgibajo študentski vsakdan. Prva stvar, ki sem jo opazil, je bila ta, da je trava povsod zelo lepo pokošena, vendar med obiskom nisem zasledil kakega vrtnarja. Izkazalo se je, da vse travnate površine obdeluje čreda 53 ovac, za katere skrbijo

študentje sami. Dodatno sem od študentov izvedel, da lahko sodelujejo v programu, kjer sami gojijo ekološko pridelano hrano, lahko izbirajo med skoraj stotimi različnimi športi, ki se odvijajo na kampusu in da imajo organizirane letne koncerte, ki jih podpira tudi vodstvo univerze. Zanimivo je tudi to, da je vsak peti študent, ki študira na njihovi univerzi, tujec in da je tretjina pedagoških delavcev in raziskovalcev prav tako tujcev. To ustvarja posebno atmosfero, saj se na enem mestu srečujejo različne kulture, jeziki in znanja. Morda je prav to razlog, da je njihova univerza med 60 najboljšimi univerzami na svetu.

Seveda pa imamo tudi mi nekaj stvari, na katere smo lahko ponosni. Koncept študentskih bonov jim je popolnoma tuj in prav tako ne poznajo absolventa (dodatnega leta). Študentje se tam tudi ne združujejo v organizacije, kot je na primer študentska organizacija.

Domen Dolšak

Zavarovanje s kamnom v suho nad pragom in s kamnobetonom pod pragom.

Strokovna ekskurzija pri predmetu urejanje vodotokov

Zavarovanje brežin s kamnom v suho, kamnitobetonске zložbe, pragovi in zaplavne pregrade so le nekateri izmed pojmov, s katerimi se v člankih in študijskem gradivu srečujemo dnevno, pa jih v živo do ekskurzije ne bi prepoznali. Do ekskurzije.

Študentje drugega letnika II. stopnje smeri Vodarstvo in okoljsko inženirstvo smo se v petek, 21. 11. 2014, pod vodstvom asist. Jošta Sodnika odpravili na strokovno ekskurzijo, katere tema je bila: Urejanje vodotokov in hudournikov po poplavah septembra 2007. Osredotočili smo se na Gorenjsko in sicer na Selško Soro s pritoki, pritoke Bohinjskega jezera ter si ogledali še sanacijo plazu Kuharica v Bohinju.

Poplave 18. 9. 2007 so bile posledica močnih in izdatnih padavin, ki so zajele območje zahodne, severozahodne in severne Slovenije ter povzročile hiter porast pretokov rek, med drugim tudi Selške Sore, ki je v svojem toku, predvsem v Železnikih povzročila veliko materialno škodo, zahtevala pa je tudi smrtne žrtve. Njen najvišji vodostaj je 18. 9. 2007 znašal 551 cm, pretok pa je bil ocenjen na 300 m³/s, kar presega stoletno povratno dobo, sicer izračunano iz 15-letnega obdobja (postaja deluje šele od leta 1991). Tudi v Bohinju in okolici so vodotoki poplavalili (vir: ARSO).

Naša ekskurzija se je pričela z ogledom struge Selške Sore ob športnem parku Rovn, kjer je med poplavami prišlo do erozijskih poškodb struge in brežin, zato so tu bila izvedena ustrezna zavarovanja – pragovi in zaščite brežin. Pot nas je nato vodila do naselja Rudno, skozi katerega teče Češnjica, ki je eden izmed pritokov Selške Sore. Tu sta bili najbolj zanimivi dve zaplavni pregradi s kapaciteto 1200 m³ in 500 m³, ki sta po dobrem letu dni, odkar

sta bili zgrajeni, že skoraj popolnoma polni naplavin. Toliko za občutek, kako pogosto bi bilo treba čistiti naše vodotoke.

Ko smo se peljali do Železnikov, je bilo na nekaterih fasadah še vedno možno videti, kako visoko je voda ob zadnjih poplavah segala. Ta pogled je bil precej grozen, še posebno zato, ker je ponekod globina vode v hišah segala ljudem čez glavo.

Ureditve Sore smo si ogledali še v Zalem Logu, kjer so nas najbolj zanimali krilni pragovi, ki se jih gradi z namenom hidravlične razbremenitve brežine in prestavitve matice toka. V živo smo videli, kako je možno z neprimerno gradnjo stanovanjskih objektov, utesniti hudournik (Pruharica, pritok Sore) v premajhno strugo, kar lahko povzroči katastrofo.

V Podroštu smo postali še na ureditvi sotočja Nidrarske grape in Štajpoha, ker smo si ogledali še eno zaplavno pregrado, nato pa nas je pot vodila v Bohinj, kjer smo si, znotraj suhe struge enega izmed pritokov Bohinjskega jezera, ogledali zanimivo obrežno zavarovanje iz dvostenskih lesenih kašt.

Naša zadnja postojanka je bila Srednja vas pri Bohinju, kjer je zaradi napačno dimenzionirane lokalne poti in njenega odvodnjavanja, prišlo do kopičenja vode na plazovitem območju, kar je vodilo v sprožitev plazu, ki je ogrozil tudi hiše in prebivalstvo. Kot rešitev so iz območja najprej odpeljali približno 5000 m³ materiala, prečno na plaz zgradili več reber s kanaletami za odvodnjavanje in zgradili lovino jamo za skale, ki bi se lahko odlomile od hribine in zgrmele v dolino.

Naj izpostavimo nekaj problemov, ki so se

nam zdeli precej aktualni in se, seveda, tičejo tudi slovenske zakonodaje. Po zakonu je država dolžna čistiti obrežno zarast na vodotokih 1. stopnje, kot sta na primer Sava in Sora. Na vodotokih 2. stopnje, kot sta Češnjica in Pruharica, so to dolžni početi lastniki obrežnih parcel, ki to več ali manj (bolj manj kot več) počnejo. Med ogledom smo naleteli tudi na veliko črnih gradenj, ki se pogosto uvrstijo v kategorijo imenovano zatečeno stanje. Tudi, če si je lastnik obrežne parcele povečal parkirišče na račun struge vodotoka, proti temu nihče ne more in ne počne ničesar, ker je na to stanje inšpektor ali inženir naletel ob ogledu terena, zato mora zatečenemu stanju prilagoditi vse svoje delo. Še eden izmed problemov je ta, da objekti, ki jih ni zgradila država, ne spadajo v vodno infrastrukturo in zato zanje odgovarjajo njihovi lastniki. To velja npr. za posameznike, ki so si zgradili male hidroelektrarne. V tolažbo, ti vedno lahko objekt predajo v upravljanje državi.

Kljub mrazu in snegu, smo na ekskurziji uživali in od nje veliko odnesli. Predvsem bomo v prihodnje bolj pozorni na vse inženirske ureditve vodotokov in dejansko razumeli, da niso le same sebi namen.

Tanja Tofil

Črna gradnja - parkirišče v strugi vodotoka. Zatečeno stanje.

Podelitev Prešernovih nagrad ter priznanj najboljšim študentom in pedagogom

V ponedeljek, 1. 12. 2014, je ob 13. uri v avli naše fakultete potekala slovesna podelitev Prešernovih nagrad UL FGG ter priznanj najboljšim študentom in pedagogom za študijsko leto 2013/2014. Prešernove nagrade podeljuje fakulteta. Med tremi dobitniki Prešernove nagrade UL FGG, je bil študent naše fakultete izbran tudi za dobitnika univerzitetne Prešernove nagrade. Priznanja najboljšim študentom podeljuje fakulteta, pri čemer glavno vlogo igra povprečje pridobljenih ocen vseh študijskih obveznosti. Priznanje najboljšim pedagogom na podlagi študentskih mnenj podeljuje Študentski svet Fakultete za gradbeništvo in geodezijo.

Dobitniki Prešernovih nagrad

Komisija za podelitev Prešernovih nagrad v sestavi **doc. dr. Alme Zavodnik Lamovšek**, prodekanje za študentske zadeve, redne **prof. dr. Tatjane Isaković**, izr. prof. **dr. Dušana Žagarja**, **dr. Teje Koler Povh**, vodje knjižnice, ter predstavnikov študentov vseh treh oddelkov UL FGG **Jana Maka Bevcla**, **Grega Šoiča** in **Domna Dolška** se je sestala 6. oktobra letos in je na podlagi Pravilnika o nagradah in priznanjih na Univerzi v Ljubljani Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo podelila Prešernove nagrade UL FGG. Med tremi prispelimi raziskovalnimi nalogami je vsem trem podelila fakultetno **Prešernovo nagrado**.

Nagrajenci so

Uroš Rozman, Prostorska umestitev Dravske kolesarske poti med Dravogradom in Središčem ob Dravi, mentorica **doc. dr. Alma Zavodnik Lamovšek**

Uroš Rozman je prejel tudi univerzitetno Prešernovo nagrado na področju družboslovja.

Tilen Košir, Vpliv izboljšanja energetske učinkovitosti na tržno vrednost stanovanjskih hiš, mentorica izr. prof. dr. Maruška Šubic Kovač, somentorica dr. Živa Kristl

Jernej Tekavec, Razvoj in analiza metod za sestavo GPS dvojnih faznih razlik,

mentorica **doc. dr. Polona Pavlovčič Prešeren**, somentor **mag. Oskar Sterle**

Dobitniki priznanj za najboljše študente FGG

Najboljši študenti na študijskih programih prve stopnje:
Rok Igličar, Gradbeništvo (UN)
Matej Hauptman, Geodezija in geoinformatika (UN)
Tadej Ostanek Jurina, Vodarstvo in okoljsko inženirstvo (UN)
Klemen Bajc, Operativno gradbeništvo (VS)
Dominik Zupan, Tehnično upravljanje nepremičnin (VS)

Najboljši študenti na študijskih programih druge stopnje:

Lucija Cigelšek, Geodezija in geoinformatika
Jure Berkopcec, Gradbeništvo
Mateja Klun, Vodarstvo in okoljsko inženirstvo
Rožle Lavrač, Vodarstvo in okoljsko inženirstvo
Gašper Okršlar, Prostorsko načrtovanje
Luka Pajek, Stavbarstvo

Dobitniki priznanj za najboljše pedagoge na UL FGG

Tudi letos je Študentski svet Fakultete za gradbeništvo in geodezijo že deveto leto zapored pripravil izbor najboljših pedagogov leta. Izbor smo opravili na vseh oddelkih naše fakultete, pri tem pa smo ocenjevali pedagoge, ki so nas v posameznem letniku učili, ne glede na to, iz katerega oddelka prihajajo.

Izbor je potekal enako kot prejšnja leta. Študentje vseh letnikov vseh študijskih programov so dodeljevali točke pedagogom, ki so se po njihovem mnenju pri pedagoškem delu še posebej izkazali. Treba je omeniti, da torej vsako leto pedagoge ocenjujemo drugi študenti – le tisti, ki smo v tekočem študijskem letu obiskovali posamezen predmet.

Pri ocenjevanju smo bili pozorni na možnost dostopnosti pedagoga izven govornih ur, kakovost študijskega gradiva, pripravljenost

na predavanja ali vaje, kakovost prenašanja znanja na študente in korektnost odnosa do študentov. Naj omenimo, da nismo ocenjevali raziskovalnega ali strokovnega dela. Nagradili smo pedagoge, ki nas ne učijo le snovi iz knjig, ampak nam vlivajo tudi življenjsko modrost, nas razumejo in znajo dobro motivirati. S podelitvijo nagrad upamo, da smo tudi mi motivirali vse pedagoge, da se bodo letos še bolj potrudili in morda drugo leto prejmejo priznanje. Posvetila pedagogom so napisali študenti.

Na oddelku za gradbeništvo je pet nagrajencev

prof. dr. Peter Fajfar:

Z umirjenim, elegantnim in predvsem še vedno aktualnim pristopom prof. dr. Peter Fajfar že več desetletij približuje področje dinamike konstrukcij nadebudnim študentom. Nikoli mu ni bila težava obrazložiti snovi ali določena poglavja še bolj približati s prikazom pojavov na terenu in je zato poleg našega gradbeniškega znanja razširili še našo splošno izobrazbo. V zahvalo za njegovo trdno raziskovalno, akademsko in predvsem izobraževalno dejavnost smo mu, kot ena njegovih zadnjih generacij, posvetili tudi naziv izjemnega pedagoga. Zahvaljujemo se vam za vsa leta predajanja znanja na mlajše generacije.

izr. prof. dr. Marjeta Kramar Fijavž

Redko kdaj srečamo osebo, ki svoje delo opravlja s takšnim veseljem, kot to počne izr. prof. dr. Marjeta Kramar Fijavž. Njeno strast in navdušenje do matematike je prenesla tudi na nas, študente. S svojo energijo nam daje nov zagon in voljo do novih spoznanj. Matematiko ji uspeva narediti zanimivo celo tistim študentom, ki jim prej ni bila blizu. To je tisto, kar jo kot profesorico dela drugačno od ostalih. Hvala vam za vaš trud in ostanite še naprej takšna kot ste.

doc. dr. Peter Lipar

Primeri iz prakse, ki so stalnica predavanj doc. dr. Petra Liparja, skupaj z zanimivo razlago teorije vedno vzbudijo zanimanje pri študentih. Podajanje znanja pri njegovih predmetih tako sledi šolskemu primeru pedagoškega dela z idealnim razmerjem med teoretičnim in praktičnim znanjem. Humoren in zanimiv način predavanj, dobra organizacija dela in korekten odnos tako do študentov kot do izvedbe predmetov, so razlogi, da vam, kot že večkrat, ponovno podeljujemo naziv najboljšega pedagoga.

prof. dr. Igor Planinc

Govorice o statiki in trdnosti, ki krožijo po fakulteti, vlijejo marsikomu strah v kosti. A ob predavanjih prof. dr. Igorja Planinca so bila vsa negodovanja o težkih, nezanimivih in sila neuporabnih predmetih pozabljena. Zaslužen je, da so komaj berljive enačbe upogiba, striga in torzije postale zanimiva zgodba z rdečo nitjo, ki bodočega inženirja prepriča, da je razumevanje grobih osnov mehanike trdnih teles zanj nepogrešljivo. Predavanja so sistematična, piko na i pa dodajo zanimive dodatne razlage iz strokovne prakse. Vse to je razlog, da je v nabito polnih predavalnicah pogosto zmanjkalo prostora za poslušalce. Hvala in nadaljujte z dobrim delom.

izr. prof. dr. Zvonko Jagličič

V spomin se nam je najbolj vtisnila njegova izjava »A nismo zato tukaj, da se skupaj učimo?«, ki resnično opiše njegov odličen odnos do poučevanja. Na predavanjih in vajah ustvari prijetno vzdušje in študentje kar čutimo, da pedagoško delo opravlja predano in z vsem veseljem. Strokovnost, kakovostna razlaga snovi, spodbujanje razmišljanja s svojo glavo, prijazen in razumevajoč odnos do študentov ter nesebična pomoč so vrline, ki jih pri izr. prof. dr. Zvonku Jagličiču še posebej cenimo. In, ko že mislimo, da nas ne more z ničemer več presenetiti, pride na dan še z zanimivim in zabavnim fizikalnim poskusom. Iskrena hvala za vse!

Na oddelku za geodezijo so trije nagrajenci

asist.mag. Matija Polajnar

Vaje pri asist. mag. Matiji Polajnarju niso le tisto, kar obsega študijski načrt, so mnogo več. Ves čas išče načine, kako nam približati aktualne probleme v obravnavanih temah, vendar nam jih ne servira na krožniku, pač pa nas vodi do njih – želi, da jih najdemo sami. Izbriva teme, ki nam koristijo ne le za splošno razgledanost, pač pa so globlji vpogled v stroko in nam lahko pridejo prav v prihodnosti. Za vse to iskrena hvala in kar tako naprej.

asist. Tilen Urbančič

Ob njegovem prihodu v učilnico, se vzdušje ne spremeni, temveč ostane sproščeno, kot da bi vstopil le še eden izmed sošolcev. Sproščen odnos in zabaven pristop k vajam, je verjetno poleg njegovega znanja in dobro

pripravljenih vaj, glavni razlog, da mu podeljujemo naziv za naj pedagoga. Všeč nam je, da so njegove vaje zasnovane tako, da jih opravljamo kar se da samostojno ter da v poročilih pričakuje zgolj opis praktičnega dela in rezultate, brez teorije,

ki jo tako ali tako obdelamo pri predavanjih. Verjetno pa ne škodi tudi, da nam je pripravljen trikrat pokazati, kako se naredi eno in isto stvar v AutoCAD-u. Hvala za vse!

izr. prof. dr. Dušan Žagar

Profesor, mentor, kolega.

Izr. prof. dr. Dušan Žagar je profesor, ki se študentom približa tudi osebno in ne zgolj v predavalnici. Vsestranska oseba, ki nam po eni strani nudi kvalitetna predavanja polna humorja, po drugi pa do nas med odmorom pristopi kakor vrstnik, nas ogovori in nam priporoča dobre glasbene skupine. Kot mentor ceni samoiniciativo in radovednost ter ju z velikim veseljem podpira. Študente spremlja skozi celoten študij, jim svetuje in pomaga. Predvsem pa smo mu vedno pomembni mi, najprej kot osebe in šele nato kot študentje, ki pridejo in zapustijo stavbo fakultete. Zato je Dušan tudi naš kolega.

Na oddelku za okoljsko gradbeništvo sta dva nagrajenca

doc. dr. Simona Savšek

Kljub brezkompromisni strokovnosti so ure doc. dr. Simone Savšek vedno nabite z elanom. Ustvari ga z jasno in razumljivo razlago, obogateno s pripetljaji iz geodetske prakse, ki predstavljeno snov postavijo v vsakdanje življenje. K dobrem ozračju veliko prispeva tudi njena potrpežljivost. Tudi, če je potrebno isto stvar razložiti trikrat, se vsakič potruji, vse z namenom, da pridobljeno znanje ni kopica suhoparnih podatkov, marveč z razumevanjem zgrajena celota. Želimo vam, da vas vaša mladostna zagnanost nikoli ne zapusti.

prof. dr. Matej Fischinger

Prof. dr. Matej Fischinger je eden tistih, ki se zavedajo pomembnosti kvalitetno in sistematično razložene snovi, kar posledično pomeni, da so njegova predavanja med najbolj obiskanimi. Ker na izpitih zahteva znanje in razumevanje snovi na poglobljen način, za kar je potrebno, da študenti snov temeljito razumemo, nam to v prihodnje olajša delo in razumevanje tudi pri drugih predmetih. Izredno korekten odnos do študentov, dostopnost za vprašanja in zmožnost povezovanja teorije s prakso so razlogi, ki vas uvrščajo med najboljše pedagoge.

Študentski svet v imenu vseh študentov z velikim veseljem podeljuje nagrade omenjenim pedagogom. Vsem nagrajencem še enkrat čestitamo, hkrati pa želimo vsem pedagogom dati spodbudo za nadaljnje delo.

Študentski svet UL FGG

Pravilnik 4. del

Spoznajmo Pravilnik o študiju na prvi in drugi stopnji na UL FGG

4. del

Kot smo obljubili v oktobrski številki revije Študentski most, se tokrat iz Študentskega sveta UL FGG oglašamo s četrtem in obenem tudi zadnjim delom obrazložitve Pravilnika. Vsebina tokratnega dela morda ni najboljše koledarsko usklajena s trenutnim dogajanjem v študijskem letu, saj zadnji del opisuje predvsem postopke za izdelavo zaključnih del in za prijavo zagovora letih. Vseeno menimo, da je vsebina članka zanimiva, saj smo proti koncu lanskega študijskega leta pri študentih zaključnih letnikov prve stopnje opazili kar nekaj zmede v povezavi s postopkom diplomiranja. Zato sklepamo, da bi študentom vseh letnikov koristilo, če bi članek preleteli in si tako približno zapomnili, na kaj vse bodo morali biti pozorni pri zaključevanju študija na obeh stopnjah.

95. člen

Če študent med izdelovanjem zaključnega dela zaradi pomembnih in nepredvidenih okoliščin ugotovi, da je ne more izdelati, lahko prosi za odstop od odobrene teme zaključnega dela, lahko pa prijavi novo temo z istim mentorjem.

Študent sme enkrat prositi za odstop od odobrene teme zaključnega dela oziroma enkrat izkoristiti možnost prijave druge teme.

Najpomembnejše določilo tega člena je, da omogoča enkratno menjavo teme zaključnega dela, torej na obeh stopnjah po enkrat. Do tega sicer ne pride pogosto, vendar če že pride, se morate študenti

zavedati, da imate samo eno tako možnost.

98. člen

Ko kandidat dokonča zaključno delo, pridobi pisno soglasje mentorja, da se ta strinja z oddajo. Mentor soglasje potrdi na obrazcu, hkrati pa elektronsko obvesti referat o končnem naslovu zaključnega dela v slovenskem in angleškem jeziku. Končni naslov vsebinsko ne sme odstopati od predhodno potrjenega naslova. Vse spremenjene naslove pregleda predstojnik oddelka, v primeru večjih vsebinskih odstopanj lahko zahteva ponovno potrjevanje naslova naloge na študijskem odboru oddelka. Študent s strani mentorja podpisan obrazec odda v Referat za študijske zadeve. Obrazec mora biti oddan najkasneje prvi teden v mesecu, v katerem želi kandidat zagovarjati zaključno delo, kar pa ne velja za diplome na študijih prve stopnje v mesecu septembru.

Med potrditvijo teme in oddajo naloge naj mine vsaj en mesec.

Zagovor magistrskega dela (drugostopenjski študiji) se lahko opravi, ko je študent opravil vse druge s študijskim programom predpisane obveznosti, zagovor diplomskega dela (prvostopenjski študiji) pa je mogoče opraviti tudi, če ostale študijske obveznosti še niso v celoti opravljene.

Prvi odstavek dovolj jasno opisuje predvsem birokratske postopke za prijavo zagovora zaključnega dela, ki pa jih mora sprožiti študent sam. Zadnja dva odstavka določata pomemben rok, ki mora preteči med prijavo teme in prijavo zagovora ter obseg preostalih študijskih obveznosti, ki morajo biti opravljene pred zagovorom.

99. člen

Pred vezavo zaključnega dela kandidat predloži delo Knjižnici UL FGG. Delavci knjižnice v treh dneh od predložitve preverijo, ali je delo pripravljeno skladno z Navodili za oblikovanje zaključnih izdelkov študijev na UL FGG in navajanje virov ter po potrebi predlagajo spremembe in popravke. Potem ko delavci knjižnice določijo UDK vrstilce za posamezno zaključno delo, kandidat poskrbi za vezavo in odda ustrezno število izvodov zaključnega dela (mentor, somentor, knjižnica) z originalnimi podpisi mentorja in po možnosti tudi somentorja.

Študenti, ki nameravajo zagovarjati diplomsko nalogo na študijih prve stopnje v mesecu septembru, se po potrditvi mentorja in pridobljenih vezanih izvodih prijavijo k diplomskemu delu preko spletnega referata na enak način kot poteka prijava za posamezen izpit.

Študentje morajo oddati štiri (oziroma dodatne v primeru imenovanih somentorjev) vezane izvide zaključnega dela, podpisane od mentorja in somentorja (če je bil imenovan), ter dva izvoda zaključnega dela na CD-ju v knjižnico v drugem tednu meseca, v katerem nameravajo zagovarjati zaključno delo. V referatu za študijske zadeve prejete izvide opremijo s številko zaključnega dela, žigom in datumom zagovora.

Študentje prvostopenjskih študijev, ki želijo diplomirati v mesecu septembru, po prijavi na izpitni rok vezane izvide zaključnega dela in dva izvoda CD-ja oddajo mentorju. V referatu za študijske zadeve po končanem zagovoru izvide opremijo s številko zaključnega dela, žigom in datumom zagovora. /.../

vir slik: splet

Sicer dolg, vendar jasen člen, z navedenimi koraki postopka, ki ga je treba opraviti pred zagovorom zaključnega dela. Navedena so tudi časovna obdobja, v katerih je treba izvesti določen korak.

100. člen

30 dni po preteku veljavnega roka za oddajo zaključnega dela naslov odobrene teme zaključnega dela preneha veljati. Kandidat mora zaprositi študijski odbor za odobritev nove teme zaključnega dela. Iz upravičenih razlogov se lahko na prošnjo in pisno obrazložitev kandidata podaljša rok oddaje zaključnega dela. Kandidat vlogo za podaljšanje vloži najkasneje 14 dni pred iztekom roka za oddajo naloge. Vloga mora vsebovati podatke o študentu, naslov zaključnega dela, ime mentorja, razloge za podaljšanje in predlog obdobja podaljšanja, hkrati pa tudi podpisano mnenje mentorja. O podaljšanju roka oddaje ob mnenju mentorja odloči študijski odbor. Podaljšanje je možno največ za eno leto.

Izredno pomemben člen o prenehanju veljavnosti odobrene teme zaključnega dela. Študenti se morate nujno zavedati, da v kolikor odobrene teme ne podaljšate pravočasno, vam le-ta propade, kar pa se v povezavi s 95. členom že šteje za izkoriščen bonus enkratne menjave teme. Zato bodite pozorni na roke in v primeru, da se vam bo izdelava zaključnega dela zavlekla preko datuma veljavnosti teme, še pravočasno vložite prošnjo za podaljšanje teme.

102. člen

Na zagovoru zaključnega dela predsednik najprej predstavi študenta ter najavi temo zaključnega dela.

Študent predstavi svojo zaključno delo

(diplomsko do 15 minut, magistrsko do 25 minut). Za učinkovito predstavitev lahko uporablja avdiovizualne in druge tehnične pripomočke.

Člani komisije zastavijo kandidatu vprašanja, ki so povezana s temo zaključnega dela. Vprašanja iz teme lahko postavljajo tudi poslušalci v avditoriju. Predsednik komisije lahko vprašanje zavrne. Študent odgovarja na vprašanja sproti. Celoten zagovor lahko traja največ 45 minut./.../

Člen opisuje potek zagovora zaključnega dela in določa maksimalni časovni okvir trajanja zagovora, ki se ga morajo držati tako študenti, kot tudi člani komisije, zato je za zagovor treba pripraviti primerno dolge predstavitev.

S četrtem delom v seriji člankov smo zaključili s povzemanjem Pravilnika na prvi in drugi stopnji na UL FGG. Upamo, da smo s to serijo člankov, ki so se zvrstili v zadnjih štirih izdajah revije, dosegli želeni namen. Ta je bil opozoriti študente na obstoj tega pravilnika in vas ozavestiti o pravilih, ki jih morate za čim bolj nemoten potek študija vestno spoštovati tako vi, kot tudi pedagogi.

Če slučajno niste uspeli dobiti predhodnih treh fizičnih izvodov revije in vas zanima, o čem smo pisali v prvih treh delih serije člankov, vas obveščamo, da je revija v elektronski verziji dostopna na uradni spletni strani naše fakultete. Poleg tega vas pozivamo, da si v primeru dodatnih vprašanj v zvezi s študijskim procesom na UL FGG odprite uradno spletno stran fakultete, na njej poiščite Pravilnik (zavihek »Vse za študij« in podzavihek »Pravilniki, obrazci, navodila«) in si tako razrešite dilemo. V kolikor vam ta napotek ne bo pomagal odgovoriti na vaša vprašanja, se

lahko obrnete še na predstavnika vašega letnika, mentorja letnika, vašega tutorja učitelja ali pa na Študentski svet in Referat za študijske zadeve.

Za konec vam študentom želimo uspešen in dogodivščin poln študij ter vas pozivamo, da se udeležujete tudi obštudijskih dejavnosti, ki se odvijajo na fakulteti ali izven nje. Študij predstavlja pomemben korak v vašem življenju, ki vam bo v naslednjih letih vzel veliko časa, a zavedajte se, da študij ni vse. Družabno življenje in hobiji so prav tako pomembni, zato si svoj čas organizirajte tako, da bo prostor za vse.

Srečno!

Študentski svet UL FGG

Intervju: Rajko Bezljaj

Na naši fakulteti niso zaposleni samo pedagogi, temveč tudi drugi, ki tako ali drugače skupaj prispevajo k dobremu počutju študentov na fakulteti.

Med njimi izstopa tudi hišnik **Rajko Bezljaj**, ki mu je kot glavna, zaupana vloga skrbnika, kot ji sam rad pravi, »stare dame« Hajdrihove. Verjetno ni študenta vodarstva, ki našega Rajkota nebi poznal. Poleg že omenjene vloge, ki jo vsaj po

našem opažanju opravlja zelo dobro, s svojim dobrim odnosom do študentov in profesorjev skrbi za dobro vzdušje na oddelku okoljskega gradbeništva. Rajko nam s svojo tehniško iznajdljivostjo pomaga pri projektih, brez oklevanja pa nam priskoči na pomoč tudi pri organizaciji dogodkov DŠV-ja na naši fakulteti. Ker nas je zanimalo, kaj ga zaposluje v prostem času in ker smo želeli njegov odnos do dela in študentov predstaviti tudi tistim, ki na Hajdrihovo ne zahajajo prav pogosto, smo se odločili z njim narediti krajši intervju.

Kaj vas je prineslo v službo hišnika na Hajdrihovi 28? Koliko časa ste tu že zaposleni?

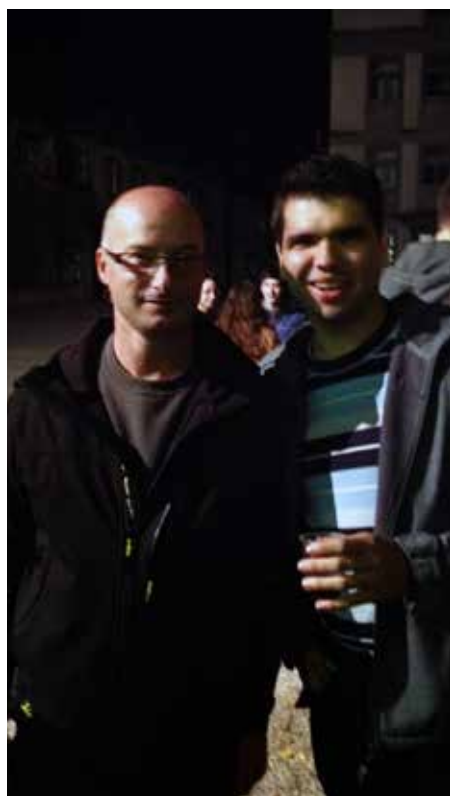
Ko sem prišel na FGG sem bil najprej zaposlen kot vratar oziroma receptor na Jamovi 2 od leta 1992. Na Hajdrihovi niso imeli hišnika in je bilo tudi še marsikaj za postoriti; od vzdrževanja celotne stavbe do urejanja okolice. Potem me je vodstvo fakultete poklicalo na razgovor za delo hišnika. Z veseljem sem sprejel ponujeno delo. Na Hajdrihovi sem zaposlen pet let.

Na dnevu odprtih vrat naše fakultete smo dijake prepričevali, da ste vi naš najstrožji profesor in da so vaši izpiti na tej fakulteti najtežji med vsemi. Nekaj je bilo v tem šale, nekaj pa tudi resnice. Verjetno, če bi kdo od nas študentov dobil za nalogo opravljati vaše delo le za kakšen mesec ali manj, bi bilo na Hajdrihovi več ponovno pokvarjenega kot popravljenega. Je delo hišnika na Hajdrihovi zahtevno delo? Navsezadnje je stavba stara že več kot 65 let.

Res je, naša Hajdrihova je malo starejša dama, ampak zato ima tudi svoj poseben čar. Bila je prva stavba, ki jo je Univerza v Ljubljani dala sezidati oz. financirala za potrebe Univerze. Tukaj so bili geodeti, gradbeniki in vodarji združeni pod isto streho. Ko je Jamova 2 dobila svojo streho, so geodeti in gradbeniki odšli, tukaj pa je ostal študij vodarstva. Delo hišnika je zelo pestro. Poleg dela, ki ga zahteva okolica stavbe je treba poskrbeti za razne nevšečnosti, ki se pojavljajo na stavbi, zraven pa je treba paziti še na razna obrtniška dela, ki se izvajajo na Hajdrihovi, saj je stavba spomeniško zaščitena. Kljub temu, nam je ob nesebični pomoči prodekana za gospodarske zadeve in predstojnika na Hajdrihovi, uspelo stavbo v precejšnji meri posodobiti: zamenjati stare električne instalacije, urediti odtoke, obnoviti učilnice, laboratorij itd. Letos pa smo poleg ostalega obnovili luči na stopnišču, ki je bil zelo zahteven poseg in knjižnico, ki je zasijala v nekoliko lepšem sijaju. Seveda pa tudi v prihodnje del za izboljšavo ne bo zmanjkalo.

V vseh letih vaše službe ste bili sigurno priča kakšnemu zanimivemu dogodku, naj si bo to s študenti ali profesorji? Bi delili kakšno zgodbo še z bralci revije?

Dogodek se je zgodil lansko poletje v petek ob 14:45, ko sem dobil klic iz Jamove, da imajo poplavo v moškem WC-ju in da voda vre iz talnega jaška. Sodelavca, ki dela na Jamovi ni bilo v službi, saj je bil na dopustu, zato so zgroženi nad dogodkom poklicali na pomoč mene. Takoj odhitim v delavnico, vzamem škornje, namečem na hitro vso potrebno orodje v kovček in skočim v

Najprej naredi vse za študij, v prostem času pa delaj tisto, kar sam najraje počneš!

mojo rumeno strelo (Kangoo) ter odbrzim proti Jamovi. Vmes pokličem še čistilko in ji naročim, da mi pripravi vodni sesalec ter prinese »zajlo« za čiščenje odtokov. Ravno v trenutku, ko nameravam zaviti na Jamovo, zaslišim za seboj sireno in vidim, da policist v civilnem avtomobilu ustavlja mene. Ustavim pred rampo fakultete in počakam, da policist pristopi do avtomobila, kjer nato od mene zahteva dokumente. Po pregledu dokumentov pa začne: »G. Rajko, niste bili privezani, 120 €. Govorili ste po telefonu, 120 €. Skupaj 240 € kazni.« Odgovorim mu: »Halo gospod policaj, prosim, spusti me naprej, v stavbi imajo poplavo, zgoraj je cela panika. Klical sem, da mi pripravijo opremo za omejitve škode, itd.« On pa mi odvrne: »A tako g. Bezljaj. V redu, bova naredila še preizkus vinjenosti.« In tako je gospod hišnik pihal v frulico pred rampo FGG ravno ob 15. uri, ko so kolegi, zaposleni na Jamovi, po koncu delovnega tedna zapuščali stavbo. Alkohola ni bilo, sem pa imel položnico za 240 € in v WC-ju še večjo grozo, saj je voda že iskala pot po hodniku.

Delo hišnika očitno res ni dolgočasno. Kaj pa vas zaposluje v vašem prostem času? Po hodnikih se govori, da skrivate doma, v svoji garaži, kar lepo število svojih popravljenih mopedov, oziroma motorjev? Od kod ta ljubezen do ukvarjanja z njimi? Ste s katerim od njih naredili že kakšno daljšo vožnjo, ali jih pokažete le prijateljem v varnem zavetju domače garaže?

Moj oče je bil avtomehaničar in tako sem tudi jaz marsikdaj zašel v delavnico. Tako sem prvi moped razstavil in obnovil v sedmem razredu OŠ med zimskimi počitnicami. Potem pa sem moral zaradi šole čakati do pozne pomladi, da mi je oče odklenil moped, da bi ga lahko vozil. To je bil Tomosov dvobrzinec (letnik 1961). Naslednje leto sem obnovil drugi moped, to je bil Tomos M12T2. Med drugim sem obnovil tudi skuter Tomos Mosco (l. 1962). Ta je res edinstven, saj je bilo za celo Jugoslavijo narejenih samo okoli 1000. Drugače pa se poleti odpeljem na kakšno vožnjo, tako, za lastni užitek.

Imate poleg »šraufanja« mopedov še kakšen drug hobi? Kot mi je znano, radi svoj prosti čas preživljate skupaj z vašim štirinožnim prijateljem?

Poleg popravljanja mopedov sem se ukvarjal še z jamarstvom, vendar mi je za jamo nekako zmanjkalo časa, tako da že kar nekaj let nisem šel z društvom v jame. Ostali so takrat hodili v hribe, Rajko pa v jame, tam, kamor noben noče. To je bil res užitek, vrvi, naglavna svetilka, nepremočljiva obleka in hop, gremo v jamo. No sedaj pa me vidite zvečer, ko se sprehajam s svojim psom po Bizoviku.

Študentom ste vedno pripravljeni pomagati, naj si bo to pri modeliranju na projektu, pri organizaciji piknika, brucovanja, ali pa s spodbudnimi besedami po težkem izpitu. Vam gremo včasih že rahlo živce, ko letamo za vami po hodniku?

Študentom vedno rad priskočim na pomoč, kolikor le imam čas, saj sam vem, kako je bilo, ko sem še hodil v šolo. V zadovoljstvo mi je, ko pomagam, saj vidim, da ste

študentje hvaležni in iskreni. Vem, da imate boljše in slabše trenutke pri izpitih ter da je včasih človek na tleh zlasti takrat, ko se je intenzivno učil in pripravljaj na izpit, pa ga kasneje ni opravil. Takrat vsaka spodbudna beseda še kako prav pride.

Sedaj verjetno že poznate vse tipe študentov, od tistih ekstremno pridnih, do tistih najbolj lenih, ter vse profesorje, pri katerih »švicamo« pred in med izpiti. Imate kakšen nasvet za študente, kako se najlažje prebiti čez študentska leta na FGG?

Res so študentje eni morda bolj zagnani, drugi pa samo zagnani. Nekatere bolj zanima ta predmet, druge drug in to se pozna tudi na izpitu. Če te študij zanima, ga boš zagotovo opravil. Najprej naredi vse za študij, v prostem času pa delaj tisto, kar sam najraje počneš!

Tilen Koranter

Avto ali motor?
Avtomotor.

Piknik vodarjev ali gledališka predstava?
Seveda piknik vodarjev.

Morje ali hribi?
Absolutno mooorje!

Najljubša pijača?
Najraje poskusim kakšno novo (eksotično) pivo.

Intervju: Grega Šoič

Skromen, delaven in natančen, kot se za geodeta spodobi, je Grega Šoič ob vsakem snidenju nasmejan in dobre volje.

Grega, letos absolvent drugostopenjskega študija, je eden tistih iz četrtega nadstropja, geodet, ki je vrsto študentskih let posvetil udejstvovanju v raznih organih fakultete; od predstavnika letnika v svetu, senatorja, člana Komisije za Prešernove nagrade ter študenta v Študijskem odboru Oddelka za geodezijo, ob tem pa vseskozi redno študiral z nadpovprečnimi uspehom. Z njim smo se pogovarjali o študentskih letih, planih za prihodnost ter tudi drugih hobijih in dejavnostih, ki jih počne, kadar ni na fakulteti.

Zakaj geodezija?

Na geodezijo sem se prepisal. Začel sem namreč s študijem fizike na Fakulteti za matematiko in fiziko, kamor sem se vpisal s predstavo, da bo študij praktičen, zanimiv in dinamičen, kar pa se je po malo več kot enem letu izkazalo za napačno domnevo – študij je bil namreč zelo teoretičen, sam pa sem čutil pomanjkanje prakse. Zato sem želel nekaj drugačnega, kar bi vseeno vključevalo računanje, bilo praktično, manj abstraktno in bolj razgibano. Po tehtnem razmisleku sem se odločil za geodezijo. Prepričal me je informativni dan, nekajkrat sem tudi obiskal predavanja in se na podlagi tega odločil.

Začniva s tvojo kariero v študentskem svetu – kdaj se je ta začela?

Uradno sem predstavnik letnika od drugega letnika prve stopnje naprej, neuradno pa

sem funkcijo prevzel že ob koncu prvega letnika, ker je moral nekdo v letniku prevzeti odgovornost za predstavitev izpita zaradi odsotnosti takratnega predstavnika.

Kako jemlješ te zadolžitve in odgovornosti, ki se nanje nanašajo – predvidevam, da je v vseh teh letih to postal že tvoj hobi?

Ja, letos vso stvar kar malo pogrešam, ker nimam več toliko stika s Študentskim svetom, Študijskim odborom in ostalimi organi. Predvsem pogrešam prijatelje iz teh krogov, zabavne seje in druženje.

Bil si tudi član Študijskega odbora Oddelka za geodezijo, pred tem pa namestnik. Kaj bi pri tej funkciji izpostavil?

Delovanje v Študijskem odboru me je poleg delovanja v Komisiji za Prešernove nagrade še najbolj veselilo, saj se neposredno navezuje na študij geodezije. Stvar, na katero sem mogoče najbolj ponosen je, da smo ob reakreditaciji predstavili in predlagali zamisli študentov za prenovo študija, ki so bili v veliki meri upoštevani. Tako je študij Geodezije in geoinformatike sedaj bolj urejen in po željah študentov. Tudi sam bi študij z novim predmetnikom raje vpisal, če bi imel še eno možnost.

Kakšna pa se ti zdi povezanost študentov z Oddeleka za geodezijo s študenti preostalih oddelkov na FGG?

Zdi se mi, da je ta povezanost premajhna. Razlog vidim predvsem v tem, da z ostalimi smermi študijev nimamo skupnih predmetov, prav tako pa se geodeti večinoma zadržujemo v zgornjem nadstropju, na strehi in v kleti oziroma nizkem pritličju (smeh). Razen na kakšnih obštudijskih dogodkih večje mere povezovanja žal ni. Sam sem se namreč s kolegi z ostalih smeri povezal šele skozi

udejstvovanje v Študentskem svetu.

No, glede na to, da si letos kandidiral za Študentsko organizacijo na FGG predvidevam, da bi rad stvari spremenil?

Seveda, vsekakor bi bilo pozitivno, da nastopimo kot enotna fakulteta, naj si bo to na projektih, družabnih dogodkih ali kje drugje. Geodeti pridemo na FGG skozi avlo, običajno gremo takoj v dvigalo in pritisnemo gumb za četrto nadstropje. Tu se naša skupna pot z ostalimi študenti FGG konča.

Kakšni pa so tvoji cilji v okviru Študentske organizacije?

Že sama zmaga na volitvah mi pomeni veliko, saj v promocijo naše liste nismo vložili veliko sredstev, zato sem bil o izidu volitev dvomljiv, vendar smo očitno le nekaj naredili prav. Po izvolitvi smo takoj poprijeli za delo z organizacijo dogodkov, kjer smo naleteli na obsežen pozitiven odziv s strani študentov.

Zato se mi zdi, da smo krenili v pravo smer in upam, da bomo do konca študijskega leta podobno nadaljevali z delom in da bo odziv študentov podoben ali še večji. Seveda še naprej upamo tudi na podporo vodstva fakultete, v kakršnem koli smislu se jim bo to zdelo primerno. Osebnostno upam, da ne bomo prehitro naleteli na slepo ulico, da bo naš zanos trajal čim dlje in da bomo, ko pride čas, delo predali naprej v dobre roke.

To je tvoje zadnje leto na FGG, vpisal si namreč absolventske leto. Kaj boš drugo leto najbolj pogrešal? Bodo to študentski boni, atmosfera ...?

Definitivno druženje in kolege. Že letos kot absolvent ugotavljam, da jih vidim bistveno manj kot prej, ko smo vsak dan bili bitko

s FGG. Drugo leto bom verjetno šel v lov za službo. Pogrešam tudi atmosfero in dogajanje. Študij ti konec koncev da tudi nek smisel v dnevu – da sploh vstaneš iz postelje in nekaj narediš. Čeprav mogoče ne vstajam vedno rad zaradi obveznosti na fakulteti (smeh).

Če pustiva študij ob strani – kaj počneš, kadar nisi na FGG?

Hm, kadar nisem na fakulteti konec koncev tudi delam za študij – smo le na FGG. Delo za FGG se nikoli ne konča (smeh). Šalo na stran. Verjetno je moj največji hobi šport, primarni seveda gorsko kolesarstvo, rad pa gore obiskujem tudi »peš« in igram badminton. V povezavi z gorskim kolesarstvom sem rad na tekočem z dogajanjem, zato vse skupaj spremljam neprestano; članke, tekme, rezultate, novosti na trgu ...

Kaj praviš na to, da te nekateri naslavljajo kot kralja četrtega nadstropja?

To ne bo držalo (smeh) – naslavljajo me kot kralja hodnika in še to le peščica kolegov. Predvidevam, da jih je za ta naziv navdahnilo dejstvo, da me praktično vsak odmor in pogosto tudi po koncu predavanj lahko srečaš na hodniku, kjer z veseljem spregovorim besedo ali dve s kolegicami in kolegi geodeti.

Kaj pa kakšna zanimiva zgodba ali prigoda iz študentskih let na FGG?

Uf ... verjetno jih je še preveč. Če bi moral izpostaviti stvari, ki mi bodo še dolga leta ostala v spominu, bi rekel, da so bile to terenske vaje z letnikom, delovni vikendi s študentskim svetom in verjetno en dotični poizkus pri fiziki ... Ne vem če je slednji primeren za razlago (smeh). Fizika se mi zdi na FGG nasploh zanimiv, zabaven in

poizkusov poln predmet.

Morda bi te prosila še za kakšen nasvet za študente, predvsem za geodete, ki jim lahko pomagaš iz lastnih izkušenj.

Svetoval bi jim nekaj, kar sem jaz odkril veliko prepozno: čim več sprašujte. Profesorji niso »bav bav«, saj imajo načeloma radi vprašanja, tudi če so ta večkrat ista. Tako si stvar razjasniš že na začetku. Če bi to vedel že v prvem letniku, bi verjetno drugače študiral.

Poleg tega – skripte so zakon! Ugotovil sem, da je pri predmetih, ki imajo že pripravljeno gradivo, predavanjem bistveno lažje slediti, lažje si je stvari predstavljati, saj ne tratiš časa za prepisovanje s table. Lahko si tudi dopisuješ svoje razlage. Se mi zdi, da bi tak način študija študentom, ki želijo bolj poglobljeno študirati, osvajanje snovi bistveno olajšalo. Zavzemam se torej za uvedbo literature, predvsem skript – seveda kvalitetnih.

Sicer pa se mi zdi, da na oddelku za geodezijo opažam, v smislu delovanja v Društvu študentov geodezije Slovenije in ostalih organov, vedno večjo pasivnost pri študentih. Letos je bila težava najti ustrezni kader predvsem v nižjih letnikih, zato upam, da se bo stvar v prihodnjih letih izboljšala. V Študentskem svetu se je že. Zdi se mi, da je na to pot stopilo nekaj perspektivnih predstavnikov, za katere upam, da bodo tudi v prihodnje aktivno sodelovali. Upam, da se bo podobno nadaljevalo z društvom – čeprav nismo veliki, smo edini v Sloveniji, zato bi bilo škoda, da bi tradicija zamrla. Se mi zdi, da imajo vsi strah pred obilico dela, vendar moram na tem mestu poudariti, da študij ni vse, saj njegov večji del predstavlja povezovanje študentov in sklepanje

prijateljstev. Zdi se mi, da sem skozi funkcijo predstavnika letnika spoznal drugo plat naše fakultete in njenega delovanja. Gre za neko dodano vrednost, ki jo je težko dobiti kdaj drugič v življenju. Študentom bi poleg tega svetoval, naj ohranjajo svoje hobije, saj predstavljajo odklop od vsega. Sam grem najraje na kolo, to mi hkrati predstavlja aktivnost, kot tudi sprostitvev. Ne gre samo za šport – vsak ima namreč nekaj svojega, kar ga zanima. Hočem reči le, da zaradi študija ne smete zanemariti svojih interesov in hobijev. Z njimi se naučiš tudi razporejati čas in narediti več v krajšem obdobju.

Manca Petek

Najljubši film?

The Hunt for Red October.

Glasba?

Metal in rock.

Največji car?

Wade Simmons.

Česa ne maraš?

Izrazito dvoličnih ljudi oziroma dvojnih meril.

Žival?

Mucke :)

Boni ali pivo?

Pivo na bone.

Laserski skener ali tahimeter?

Tahimeter.

Sinus ali kosinus?

Tangens.

Hitra vprašanja

Kristalna palača: »Mestna ikona?«

določene slike: splet

Stavbarji (MAST) smo bili ponovno v akciji in ne nismo spet tekli po fakulteti, kot imamo običaj, temveč smo se pod vodstvom profesorja Mitje Koširja odpravili na ogled Kristalne palače. Vsi jo poznamo po dejstvu, da je trenutno (z višino 89 m) najvišja stavba v Sloveniji, vendar je sama stavba veliko več, kot pa samo to.

Dne 7. 11. 2014 smo se ob 8. uri zjutraj dobili v pritličju stavbe, kjer nas je veselo sprejel vratar in nam celo predlagal, da si med čakanjem ogledamo aktualno razstavo slik – olje na platnu.

Kmalu sta prišla še glavna arhitekta, gospoda Denis Simčič in Brane Smolej ter predstavnik za strojne inštalacije. Kristalna palača je novejši ljubljanski nebotičnik, ki sodi v sklop trgovskega centra BTC na Šmartinski cesti v mestnem predelu Nove Jarše. Ima 20 nadstropij poslovnih površin in tri podzemne garaže. Palača je zasnovana energetsko učinkovito in tehnološko napredno.

V njej so prostori različnih namembnosti in strogih zahtev tako za tuje kot tudi za domače stranke oz. podjetja. Celotna naložba je znašala okoli 50 milijonov evrov.

Zanimiva dejstva

Zunanja oblika

Na severni strani ima značilno poševno obliko z nosilnimi stebri, ki se do višine drugega nadstropja dvigajo poševno navzgor, od tam naprej pa se nebotičnik proti vrhu počasi ožja. Zaradi zahtevne izvedbe poševnih in nagnejnih stebrov, ki so lepo vidni v pritličju, so ostala nadstropja

izvedena s klasičnimi navpičnimi stebri. Južna stran ima klasično navpično obliko, na katero so obešeni sončni kolektorji.

Na vrhu

Dodatno nadstropje: zaradi velikega števila nadstropij in strogih kriterijev je potrebno veliko strojne inštalacije, ta pa je bazirana v 21. nadstropju. To je tako imenovano tehnično nadstropje, do katerega vodi le eno od šestih dvigal. Dostop do njega imajo le vzdrževalci. V kletnih prostorih so nameščeni samo sistemi za vzdrževanje razmer v prostorih s strežniki. Skladno s stilom stavbe, se čisto na vrhu za tiste z največ denarja pripravlja tudi pristajališče za helikopter.

Zelena energija

Na južno fasado so vgrajeni sončni kolektorji, v podzemni etaži pa se nahaja majhna sončna elektrarna. Vso tako imenovano »zeleno energijo« porabijo sami, ta prispeva k 2 % pokritju vse potrebe po električni energiji. Hm, povratna doba investicije?

Ogrevanje, hlajenje, prezračevanje

Regulacija ogrevanja in hlajenja ter prezračevanje prostorov so narejeni s centralnimi sistemi, možna pa je tudi lokalna korekcija.

Ti sistemi obvestijo upravnika na primer o tem, kdaj in kje je kakšno okno odprto. Prezračevanje poteka preko klimatov, ki jih hladijo hladilni stolpi. Ti so hlajeni z deževnico, ki je zajeta na stavbi in hranjena v kletnih prostorih. Ogrevanje je daljinsko in sicer je priključeno na termoelektrarno Moste.

Hlajenju so namenjeni hladilni akumulatorji, v katerih se ponoči, ko je proste več električne energije, shranjuje led, ki je podnevi uporabljen za hlajenje objekta. Hladilni akumulatorji (angl. Ice bank) izgledajo kot veliki sodi, zato se tam počutiš, kot da si se znašel v vinski kleti.

Požarna varnost

Stavba je v celoti opremljena z avtomatskim javljanjem požara pri povišani temperaturi nad 60°C. Opremljena je tudi s t.i. sprinklerskim sistemom. Sistem se samodejno aktivira in prične z gašenjem ter ne preneha vse dokler ga pooblaščen oseba ne izključi. Sistem deluje popolnoma neodvisno tudi ob izpadu električne energije, saj ima za rezervo lastno napajanje. Kristalna palača je opremljena tudi z gasilskim dvigalom, suhim prahom za gašenje in s centralnim notranjim suhim hidrantom. Stavba ima tudi požarne stopnice, ki potekajo po jedru stavbe.

Izpad električne energije

Ob možnem izpadu električne energije je zagotovljeno ustrezno hlajenje kritičnih sistemov, požarnih in protivlomnih sistemov. Diesel agregat zagotovi do 10 ur hlajenja. Ta je velikostnega razreda ene srednje velike predavalnice na FG in ima zračni kanal do površja (zaradi plinov), saj se nahaja v podzemni garaži. Po predpisih se ga mora občasno prižgati in preveriti delovanje.

Fasada

Stavba je pretežno zastekljena, zato je veljal tudi poseben poudarek pri izbiri primerne zasteklitve, tako da ne pride do pregrevanja ali prevelikega izpusta toplote v hladnih mesecih. Ponudnik izvedbe zasteklitve je s sodelovanjem s projektanti zasnoval zasteklitev izboljšanih karakteristik, razvito prav za Kristalno palačo.

Proces gradnje

Ločeno so pridobivali gradbeno dovoljenje za gradbeno jamo in osrednjo stavbo, saj so lahko tako hitreje začeli delati. Stavba je bila zgrajena med letoma 2009 in 2011.

Kaj še?

Poleg vseh zelo sposobnih strojnih inštalacij se lahko Kristalna palača pohvali še z zelo vabljivo teraso, ki je lep primer ekstenzivne ozelenitve.

Zraven stavbe se nahaja še restavracija, na najvišjem nadstropju pa imajo še lokal, kjer imajo baje odlične sladice in kjer se ob zelo lepih dnevih vidijo Kamniško-Savinjske Alpe. Verjetno zaradi slabega vremena in zgodnje ure »Kristalin« zasebni slap oziroma fontana ni obratovala. Fontana je tako vizualno vabljiva kot tehnično uporabna, saj je v poletnih mesecih, ko vročina dosega vrhunce, ob vodi prav prijetno, saj ta porablja toplotno energijo v okolju za njene agregatne spremembe.

Že težave?

Kljub vsej dovršenosti in načrtovanju, vse ne deluje tako kot bi moralo, saj na fasadnem delu že potekajo sanacijska dela. Zaradi nepravilno izvedenih dilatacij pri fasadi, se je ta ukrivila in je zato potrebna menjava.

Spoznali smo torej našo prvo novodobno stolpnico. Ta lovi svetovne trende – višina, steklena obešena fasada in ekološka osveščenost, vendar kljub temu spominja na nekakšnega »vesoljca« sredi nakupovalnega centra BTC. Po drugi strani pa v nas vzbuja ponos in ustvarja vizijo Ljubljane kot vertikalnega mesta.

Za konec se mi zdi primerna izjava prof. dr. Stanka Kristla: »Naj bo stolpnica deset ali petindvajset nadstropna, pomembno je, kje v mestu bo umeščena, upoštevati mora mestni gabarit. Kajti še vedno se morajo nizati trgi, da imamo skupne urbane prostore. Tam živijo meščani, ne pa v neki luknji v petnajstem nadstropju. In danes ne znajo nič drugega kot postavljati te kristale, same steklene fasade, saj je to najlažje narediti. Samo zanesljivega izvajalca potrebuješ, da naredi tako, da ne zamaka.«

(Pogledi, št. 10, 11. maj 2011)

Nataša Štupar

Predstavitev projekta: Izdelava testnega primera poročila o spremljanju prostorskega razvoja na lokalni ravni

Poznavanje stanja, procesov in sprememb v prostoru je z vidika prostorskega načrtovanja pomembno tako zaradi načrtovanja nadaljnjih ukrepov, kot tudi zaradi merjenja uspešnosti že izvedenih prostorskih ukrepov. Čeprav se določeni statistični in razvojni podatki že zbirajo, Slovenija trenutno nima vzpostavljenega sistema stalnega spremljanja prostorskega razvoja. Z drugimi besedami, v Sloveniji za enkrat še na nobeni ravni, ne na nacionalni, regionalni ali lokalni ravni, ne obstaja sistem, kjer bi bili prostorski podatki po enotni in določeni metodologiji združeni v kazalnike in ustrezno prikazani.

Naša projektna skupina, sestavljena iz šestih študentov (iz študijskih smeri prostorskega načrtovanja, geodezije in geoinformatike, geografije, kemije ter ekonomije), se je zato v sodelovanju s **prof. Almo Zavodnik Lamovšek** in podjetjem **Locus prostorske informacijske rešitve d.o.o.** iz Domžal, lotila izdelave testnega primera poročila o spremljanju prostorskega razvoja.

Pri tem smo se osredotočili predvsem na izbor kazalnikov, pripravo metodologije izdelave in način prikaza le-teh. Kazalnike smo, ker se nam je zdelo najbolj uporabno, izdelali na lokalni ravni, za testno občino pa smo izbrali Mestno občino Nova Gorica.

V začetni fazi projekta smo najprej pregledali vse dosedanje poskuse spremljanja prostorskega razvoja v Sloveniji in tujini, skozi Občinski prostorski načrt pa smo razbrali, kakšno je trenutno stanje, kakšni so največji izzivi in kakšne so nadaljnje razvojne usmeritve.

Spremljanje prostorskega razvoja je izjemno obsežna tema, zato smo bili pred velikim izzivom, kako na preprost, učinkovit in reprezentativen način izbrati področja in kazalnike.

Po dogovoru s pedagoškim in delovnim mentorjem smo določili naslednjih pet področij

1. omejitve v prostoru,
2. dostopnost do javnih storitev,
3. namenska raba prostora in vrednotenje,
4. območja, ki se urejajo z OPPN-ji (Občinski podrobni prostorski načrti),
5. razvojna območja.

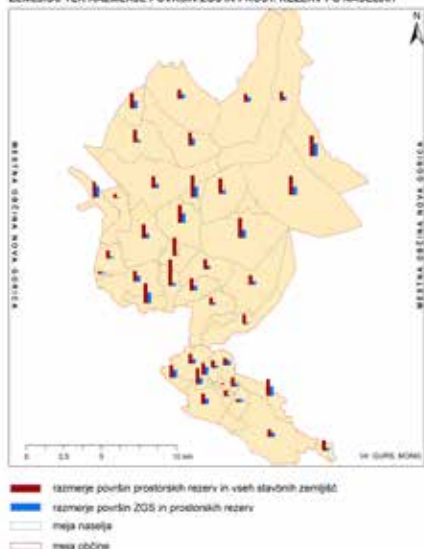
Sledilo je oblikovanje seznama potencialnih kazalnikov, iz katerega smo nato skupaj z mentorjema izbrali le tiste najbolj smiselne in uporabne. Zaradi preslabe oziroma neobstoječe baze podatkov smo morali nekatere kazalnike žal tudi opustiti (npr. delovna mesta in migracije).

Po prejemu prostorskih in drugih podatkov s strani delovnega mentorja smo lahko začeli z oblikovanjem metodologije izračuna kazalnikov, nato pa še z raznimi analizami. Večinoma je šlo za geoinformacijske analize

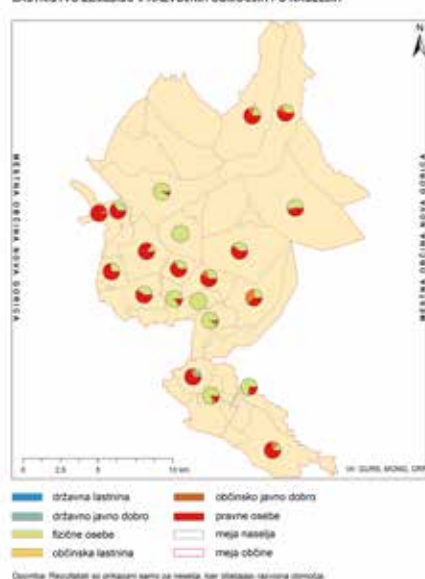
prostorskih podatkov v programu ArcGis in za statistično obdelavo in pripravo podatkovnih tabel v programu Excel. Vseh potrebnih podatkov za izdelavo kazalnikov nam v podjetju niso mogli zagotoviti, zato smo nekatere prostorske sloje izdelali sami.

Po izdelanih analizah in izračunih kazalnikov je sledil končen tabelaričen, grafičen in kartografski prikaz dobljenih rezultatov, temu pa še kratek opis posameznega izračunanega kazalnika in njegova uporabnost.

RAZMERJE POVRŠIN PROST. REZERV IN VSEH STAVBNIH ZEMLJIŠČ TER RAZMERJE POVRŠIN ZGS IN PROST. REZERV PO NASELJH

LASTNOSTVO ZEMLJIŠČ V RAZVOJNIH OBMOCIH PO NASELJH

slike: splet

Rezultat oziroma naš končni izdelek projekta predstavlja poročilo, kjer je na testnem primeru občine, v zgoraj navedenih petih področjih, predstavljenih vseh 29 izbranih kazalnikov. Zaradi boljše preglednosti, je vsak kazalnik v poročilu prikazan po točno določenem sistemu (definicija, območje, namen, uporabljeni podatki, tabelarni/ grafični/kartografski prikaz, opis rezultatov in komentar uporabnosti).

29 izdelanih kazalnikov, predstavljenih v poročilu:

Omejitve v prostoru

1. število prebivalcev izpostavljenih elektromagnetnemu sevanju nizkih frekvenc v okolju
2. število prebivalcev znotraj prekomerne obremenjenosti s hrupom
3. število prebivalcev, površina stavb in zemljišč znotraj območij kulturne dediščine
4. število prebivalcev, površina stavb in zemljišč znotraj poplavno ogroženih območij

Kazalniki dostopnosti do javnih storitev

5. dostopnost z avtomobilom do osnovnih šol
6. dostopnost z avtomobilom do vrtcev
7. dostopnost z avtomobilom do trgovin
8. povprečna dostopnost z avtomobilom do javnih storitev
9. peš dostopnost do osnovnih šol
10. peš dostopnost do avtobusnih postajališč

Kazalniki o območjih, ki se urejajo z oppn-ji

11. površina območij oppn na različne enote
12. zemljišča za gradnjo stanovanjskih stavb v oppn glede na vrednostne cone v mong
13. vrsta lastništva po naseljih v mong
14. komunalna opremljenost zemljišč v oppn

Kazalniki o razvojnih območjih

15. površina razvojnih območij v mong
16. lokacija razvojnih območij glede na tipologijo poselitve
17. razvojna območja glede na vrednostne cone v mong
18. vrsta lastništva po naseljih v mong
19. raznolikost razvojnih območij glede na prijavljene dejavnosti

Kazalniki o namenski rabi prostora

20. površina kategorij namenske rabe prostora glede na vsa stavbna zemljišča, prostorske rezerve in zemljišča za gradnjo stavb v celotni občini
21. površina kategorij namenske rabe prostora glede na vsa stavbna zemljišča, prostorske rezerve in zemljišča za gradnjo stavb v tipologiji zaselek
22. površina kategorij namenske rabe prostora glede na vsa stavbna zemljišča, prostorske rezerve in zemljišča za gradnjo stavb v tipologiji vas
23. površina kategorij namenske rabe prostora glede na vsa stavbna zemljišča, prostorske rezerve in zemljišča za gradnjo stavb v tipologiji urbano naselje
24. površina kategorij namenske rabe prostora glede na vsa stavbna zemljišča, prostorske rezerve in zemljišča za gradnjo stavb v tipologiji turistično naselje
25. površina kategorij namenske rabe prostora glede na vsa stavbna zemljišča, prostorske rezerve in zemljišča za gradnjo stavb v tipologiji podeželsko naselje
26. površina kategorij namenske rabe prostora glede na vsa stavbna zemljišča, prostorske rezerve in zemljišča za gradnjo stavb v tipologiji izven naselja
27. površina stavbnih zemljišč, prostorskih rezerv in zemljišč za gradnjo stavb po naseljih v mestni občini nova gorica

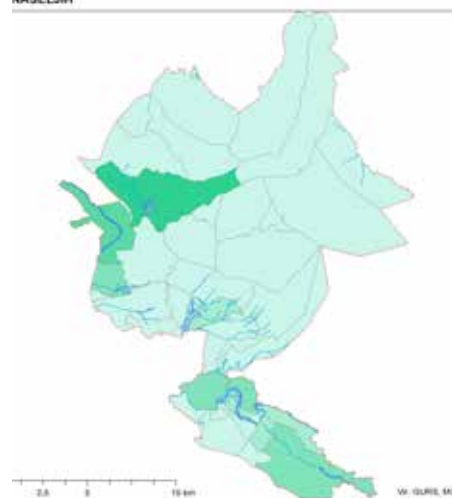
Kazalniki o vrednotenju

28. razporeditev zemljišč za gradnjo stavb v posameznih vrednostnih conah
29. razporeditev zemljišč za gradnjo stavb v posameznih vrednostnih conah po tipologijah naselij

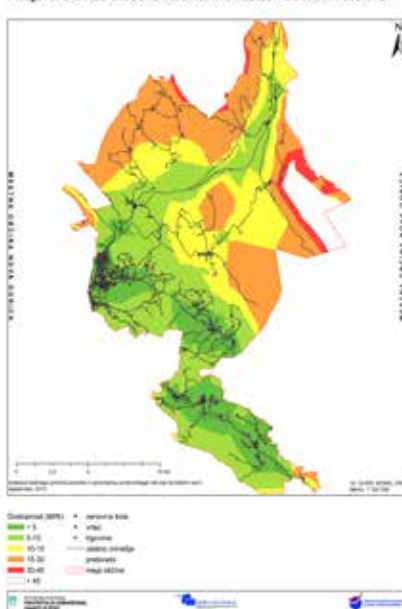
Cilj projekta, to je izdelava testnega primera poročila, je bil izpolnjen. Prikazani kazalniki so dodelani, ustrezajo svojemu namenu in predstavljajo učinkovito orodje za periodično spremljanje prostorskega razvoja na lokalni, s tem pa posredno tudi na regionalni in državni ravni.

Možnosti za nadaljevanje projekta je ogromno. Izdelava poročil o spremljanju prostorskega razvoja se lahko nadaljuje in izdela za vse občine v Sloveniji. S tem bi bila možna njihova medsebojna primerjava, posledično pa tudi ovrednotenje stanja v prostoru (dobro, slabo). Če bi se poročila izdelovala na določen interval (npr. na pet let), bi bila omogočena tudi časovna primerjava (analiza učinka izvedenih prostorskih ukrepov, merjenje stopnje napredka občine).

PLOŠČINA OBJEKTOV ZNOTRAJ OBMOKUJ KATASTROFALNIH POPLAV NASELJAH

Priloga 7: POVPREČNA DOSTOPNOST Z AVTOMOBILOM DO JAVNIH STORITEV

Kakšen pomen bo imelo poročilo pri nadaljnjih aktivnostih v zvezi s spremljanjem prostorskega razvoja v Sloveniji bo pokazal čas, nedvomno pa predstavlja pomemben vir, pa tudi spodbudo, da bi se v prihodnje vendarle začelo izdelovanje poročil na lokalni ravni.

Miha Bevcer, Eva Primožič

določene slike: splet

Zgodovinski uspeh: pristanek na kometu

Vesolje je skrivnostni prostor, poln neodgovorjenih vprašanj. Korak za korakom ga odkrivamo in poskušamo pridobiti razne odgovore. Vesoljska Evropska agencija ESA je v ta namen pred leti začela misijo Rosetta, katere cilj je bil pristanek robotske sonde Philae na kometu. S proučevanjem le-tega, bi strokovnjaki lahko dognali resnico o življenju na kometu. Raziskali bi namreč, ali voda na Zemlji prihaja s kometov in ali so kometi tisti, ki so na naš planet prinesli gradnike življenja.

Misija je bila odobrena leta 1993 in takrat so se začeli povezovati strokovnjaki z vseh koncev sveta, da so sestavili načrt ter zgradili vse potrebne sestavne dele sonde in pristajalnega modula za pristanek na kometu. Sama izstrelitev na komet 46P/Wirtanen je bila predvidena januarja 2003, vendar so jo, zaradi neuspešne izstrelitve nosilne rakete Adriane 5 mesec dni prej, ki bi morala v vesolje poslati komunikacijski satelit, prestavili. Strokovnjaki niso želeli tvegati 1,5 milijarde evrov vreden projekt in so želeli prej vedeti razlog za neuspeh poizkusa te izstrelitve. Dejanska izstrelitev se je zgodila 2. marca 2004, ko so z evropskega vesoljskega izstrelišča Kourou v Francoski Gvajani v vesolje izstrelili nosilno raketo Ariane 5, na kateri je bila sonda Rosetta. Cilj te tri tonske sonde je bil nov komet, imenovan 67P/Churyumov-Gerasimenko. Na 7,1 milijarde kilometrov dolgi poti, je sonda Rosetta trikrat letela mimo Zemlje in enkrat mimo Marsa. V tem trenutku so strokovnjaki testirali kamere in druge naprave na sondi. Pridobili so tudi nekaj fotografij s pristajalne sonde Philae in se prepričali, da vse deluje kot je treba. Na poti je Rosetta letela tudi mimo asteroidov.

Leta 2008 je s kamerami začela slediti asteroidu Steins. V ta namen so vklopili nekatere naprave, ki so zaradi varčevanja energije bile izklopljene. Dve leti kasneje je sonda Rosetta letela mimo asteroida Lutetia, zaradi katerega so morali popraviti tirnico sonde. Avgusta letos se je uspešno usidrala v kometovo orbito.

Rosetta je tako še nekaj tednov krožila okoli kometu. V tem času so strokovnjaki določili mesto pristanka kapsule Philae. Pri določitvi mesta so morali upoštevati določene kriterije, ki bi lahko ob neupoštevanju le teh ogrozili misijo. Teren pristanka je namreč moral biti raven, da se ob stiku s tlemi sonda ne bi poškodovala. Prav tako so morali paziti, da ima izbrana lokacija takšno lego, da ima Philae nemoteno povezavo z matično sondo Rosetta. Eden izmed pomembnih kriterijev je tudi prisojna lega, saj je pristajalni modul deloval na podlagi solarnih plošč. Ob analizi kometu so strokovnjaki dognali, da je površje na kometu razgibano in da idealnega mesta pristanka ne bo mogoče

najti. Najprej so podrobno pregledali in analizirali pet potencialnih lokacij, nato pa so določili najboljši približek idealne lokacije. Poimenovali so jo "Lokacija J".

Novembra se je pristajalni modul Philae ločil od matične sonde Rosetta in se začel približevati kometu. Nekaj trenutkov po ločitvi je Philae odprl vse tri noge in trajalo je približno sedem ur, da je prvič pristal na kometu, saj je ob pristanku modul odbilo kar kilometer stran. Prvi stik s kometom je bil točno na tisti lokaciji, ki so jo strokovnjaki določili. Ob pristanku bi modul moral izstreliti dve harpuni, ki naj bi pomagali pritrditi Philae na površje, vendar se ob stiku nista sprožili. Za stabilizacijo pristajalnega modula bi moral pomagati tudi plinski potisni motor, ki pa tudi ni deloval, kar so strokovnjaki vedeli že ob ločitvi Philae od Rosette.

Ob drugem pristanku se pristajalni modul še vedno ni umiril, saj ga je ponovno odbilo, tokrat le nekaj metrov stran. Sonda je pristala ob izboklini kometu, kjer je bila

Predstavitev projekta: Zelena luč za slovenska geodetska podjetja

V času krize se število slovenskih geodetskih podjetij krči. Težka ekonomska situacija (visoki stroški, manjše povpraševanje po geodetskih storitvah) in zahtevnejše poslovno okolje (davčne in birokratske ovire) sta pustila znatne posledice v skoraj vseh podjetjih. Prepričani smo, da je pomemben razlog za upad števila podjetij tudi nezmožnost le-teh, da se odzovejo na spremembe stanja na trgu.

Slovenska geodetska podjetja so v veliki meri odvisna od zakonodaje, ne le po načinu delovanja, temveč tudi po zahtevi za njihov obstoj in opravljanje nalog. Zakonodaja zagotovo daje osnovo za obstoj (vsaj minimalnega števila) geodetskih podjetij, a hkrati lahko podjetja »uspava«, češ da je dovolj, da podjetja delujejo v okviru zakonsko določenih nalog in zato ne raziskujejo trga ter drugih poslovnih možnosti, skratka, ne razmišljajo o lastnem razvoju.

Da bi raziskali obstoječi trg geodetskih podjetij, poiskali njegove prednosti, slabosti, omejitve in priložnosti ter na njem poiskali tiste zglede, ki jim je vredno slediti, smo študenti izdelali projekt »Zelena luč za slovenska geodetska podjetja«.

S projektom smo si zadali naslednje cilje:

- spoznati se s trgom, na katerega vstopamo,
- naučiti se iskati poslovne priložnosti,
- spodbuditi podjetni(išk)o razmišljanje,
- naučiti se načrtovati strategijo podjetja,
- izdelati razvojne strategije za sodelujoče podjetje in
- izdelati splošne smernice za slovenska geodetska podjetja.

Člani projektne ekipe smo štirje študenti magistrskega študija Geodezije in geoinformatike ter študentka Poslovne ekonomije na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani. Ekipo deluje pod mentorstvom pedagoške mentorice izr. prof. dr. Anke

Lisec in delovnega mentorja g. Boštjana Boha iz podjetja Abaka d.o.o. V prvem delu projekta smo se posvetili domačemu in tujemu trgu geodetskih podjetij.

V okviru analize slovenskega trga geodetskih podjetij smo najprej zbrali podatke o slovenskih geodetskih podjetjih. Iz zbranih podatkov smo nato izdelali predstavitev slovenskega trga geodetskih podjetij glede na različne kazalnike (osnovna in morebitne dopolnilne dejavnosti, število zaposlenih, lokacija, starost podjetja, prihodkovna in bilančna slika, kontaktni podatki ipd.). V nadaljevanju pa smo podrobneje analizirali 15 slovenskih geodetskih podjetij, katera smo na podlagi analize domačega trga prepoznali kot uspešna.

Pri analizi tujega trga smo raziskovali predvsem delovanje geodetskih trgov določenih držav in na splošno po svetu. Analizirali smo trge izbranih držav: Avstrije, Hrvaške, Nemčije in Švice. Predstavili smo tudi globalni pogled na geodetski trg, kjer smo sestavili seznam uspešnejših tujih podjetij iz geodetske stroke ter seznam in opis zanimivih geodetskih projektov, ki se izvajajo po svetu.

Drugi pomemben del projekta predstavlja analiza ankete, ki smo jo posredovali diplomantom študija geodezije na naši fakulteti. Anketirance smo spraševali o njihovi zaposljivosti in vrsti trenutne zaposlitve, o področjih njihovega dela, o njihovih organizacijah in trgih, na katerih delujejo, zanimalo pa nas je tudi njihovo mnenje o kakovosti študija geodezije in pridobljene izobrazbe ter o stanju in prihodnosti geodezije v Sloveniji. Na anketo je odgovorilo kar 118 diplomantov, pri čemer je bila ciljna skupina diplomantov, ki so diplomirali v zadnjih 10 letih.

Tretji del projekta pa je bil namenjen izdelavi razvojne strategije za sodelujoče podjetje in oblikovanju smernic za slovenska geodetska podjetja.

Pri pisanju razvojne strategije smo izhajali

iz lastnosti uspešnih podjetij, ki smo jih poskušali aplicirati na sodelujoče podjetje. Zapisali smo kar nekaj konkretnih predlogov izboljšav in smernic na področju oglaševanja, finančnega poslovanja, lokacije in tujega trga, s katerimi se lahko podjetje uspešno širi tako na trgu samem, kot na področju storitev, ki jih ponuja.

Smernice za slovenska geodetska podjetja pa so nastale na osnovi ugotovitev prav vseh analiz in poročil, ki so nastali v okviru projekta. Naše ugotovitve, napotke, primere dobre prakse in smernice smo združili v pet področij: trg, lokacija, dejavnost, oprema ter oglaševanje in kontakt. Smernice smo zapisali v obliki povsem praktičnih napotkov, ki so na voljo slovenskim geodetskim podjetjem, ki iščejo ali čakajo zeleno luč.

S projektom smo dosegli vse zastavljene cilje. Pridobljeni rezultati in ugotovitve projekta omogočajo tudi njegovo nadaljevanje. Trenutno že nastaja strokovni članek, v okviru katerega bodo nekatere analize še dodatno nadgrajene. Zagotovo bi se našlo še veliko drugih načinov, kako analizirati obstoječe stanje z namenom iskanja boljših alternativ in samih izboljšav na trgu geodetskih podjetij. Tudi to je namen projektov »Po kreativni poti do praktičnega znanja«, ki študente spodbujajo h kreativnosti in iskanju drugačnih rešitev.

Eden od pomembnejših ciljev je bil z delom na projektu, ob mentorstvu pedagoškega in delovnega mentorja, opolnomočiti študente za vstop na trg delovne sile. To je ob koncu študija še posebej dobrodošlo, saj diplomanti z nekaj izkušnjami lažje dobijo prvo službo znotraj stroke. Tudi to je torej ena od problematik projekta, ki jo s samo izvedbo projekta in zavestnim razmišljanjem študentov ob delu razrešujemo.

Ekipo »Zelena luč«:
Irena Rojko (GIG MA),
Maša Boh (GIG MA),
Vasja Holc (GIG MA),
Manca Smolej (PE),
Dominik Štefan (GIG MA)

Kako izbrati temo diplomske naloge?

Drage študentke in študentje!

Bliža se čas, ko nas bo veliko moralo izbrati temo zaključne naloge, s katero se bomo ukvarjali najmanj nekaj mesecev in bo lahko zaznamovala našo kariero, zato bom poskusila zadevo vsem izgubljenim dušam poenostaviti.

V članku se bom osredotočila predvsem na študente prve stopnje, saj je za magistrskimi študenti že nekaj več izkušenj, kot na primer prvostopenjska diploma.

Torej, kako začeti?

Najprej je treba ugotoviti, kaj nas zanima. Zveni sicer preprosto, a se je večini preklemano težko najti na točno določenem področju, saj gradbeništvo, geodezija in vodarstvo ponujajo resnično širok spekter tematik. Če nisi eden izmed tistih, ki že od osnovne šole vedo, da je njihovo poslanstvo sanacija črnih odlagališč, si zadevo lahko poenostaviš na ta način, da si na list papirja napišeš vse predmete, ki si jih do sedaj poslušal/a in začneš s črtanjem, dokler izbire dovolj ne zožáš. Svetujem, da se resnično osredotočiš na predmete in ne na profesorje, ki jih izvajajo. Navadno so nam blizu le predmeti, ki jih učijo nam vsi profesori, kar lahko vodi v nepremišljene odločitve. Tudi profesor, ki načeloma velja za manj dostopnega, se lahko izkaže kot dober mentor, ki želi zgolj razviti tvojo samostojnost.

Nato je treba ugotoviti ali si želiš diplomo narediti čim hitreje, brez poglobljanja in z najmanj truda ali pa si dejansko želiš pripomoči k razvoju stroke in morda narediti nekaj, česar še noben pred tabo ni. V

primeru, da si bolj raziskovalnega duha, se nato morda odločiš za zapletenejšo temo, kot na primer za izdelavo idejne zasnove za nov objekt ali pa se lotiš raziskave novih materialov, tehnik gradnje ... Skratka, možnosti je nešteto, diplomiramo pa tako zavzeti, kot tudi malo manj zavzeti študentje.

Pri izbiri teme diplomske naloge si lahko pomagaš tudi z razpisanimi temami zaključnih del, ki so objavljene na spletnih straneh Fakultete za gradbeništvo in geodezijo na zavijku Vse za študij/ Diplomske naloge in magistrska dela. Tam se lahko do mile volje preiščaš in odločaš, svetujem pa, da ne predolgo, saj se ti bo lahko zgodilo, da je tema že zasedena.

Ko si približno ugotovil v katero smer se nagibaš, je morda priporočljiv obisk potencialnega mentorja. Za obisk se lahko najaviš po elektronski pošti ali pa se oglasiš osebno med govorilnimi urami. Mentorju poveš, kaj te zanima in o čem bi rad pisal, nato pa skupaj poiščeta točen naslov tvojega zaključnega dela. Pomembno je vedeti, da na spletnih straneh fakultete, razpisane teme večinoma niso končni naslovi diplomskih nalog in da imajo profesorji vedno še kakega asa v rokavu. Prav tako so odprti za morebitne nove ideje, ki se ti porodijo.

Z mentorjem bosta dosegla dogovor o naslovu in skupaj izpolnila obrazec, ki ga prav tako najdeš na spletnih straneh fakultete pod imenom "UL FGG – Obr 01 Prijava teme diplomske naloge", v primeru, da gre za prvostopenjsko diplomu. V primeru, da se ti mentor zdi pošastno grozen, se vedno lahko obrneš tudi na njegove asistente oziroma potencialne somentorje, ki ti bodo tudi z veseljem

priskočili na pomoč.

Diplomska naloga običajno pomeni konkretno poglobljanje v določeno tematiko, kar s seboj nosi tudi razširjena in bolj specifična znanja na tem področju. Dobro je premisliti ali so znanja, ki jih boš pridobil, uporabna za tvoje nadaljnje delo. Beri: če so tvoje življenjske sanje delati v operativi, na primer voditi gradbišče, bo diplomska naloga na temo cirkulacije tržaškega zaliva morda udarec v prazno, ali pa boš med pisanjem odkril, da ti je delo fizikalnega oceanografa pisano na kožo. V vsakem primeru ti želim, da se bo odločitev izkazala kot dobra.

In ne pozabi: če želiš na prvi stopnji diplomirati septembra 2015 ali morda že kak mesec prej, moraš obrazec za prijavo teme diplomske naloge v referat odnesti najkasneje do konca februarja 2015. Vsekakor je priporočljivo do mentorja stopiti prej, ker se ti lahko zgodi, da bodo njegove kapacitete že presežene in ne boš mogel pisati, o čemer želiš. Študentje druge stopnje lahko za odobritev teme zaprosijo kadarkoli.

**Pa uspešno raziskovanje
želim!**

Tanja Tofil

La Plaz

Bisera Južne Amerike – Peru in Bolivija

Peru velja za državo treh geografskih pokrajin. Obalna nižina, ki se razprostira na zahodu ob Tihem oceanu, se naglo dviga v gorski pas Andov, na vzhodu pa se le-ti strmo spuščajo v Amazonsko nižino (džunglo). Costa, sierra in selva. Štirje prijatelji, smo pet tedensko potovanje začeli v Limi, kamor smo prispeli po dolgih dveh dneh vožnje, letenja in čakanja. Poti podrobneje ne načrtujemo v naprej, saj se raje prepustimo toku dogodkov.

Da bi se izognili izgubi časa s prilagajanjem na višino, smo se odpravili na zahod in prispeli v Paracas, ki je izhodiščno mesto za izlet na otoke Ballestas oz. tako imenovani mali Galapagos. Vožnja z ladjico mimo ogromnih jat kormoranov, pelikanov, nekaj pingvinov in kolonije morskih levov, je bil odličen začetek dolge poti.

Za večji cilj prvega dela potovanja smo si zastavili trek po kanjonu Kolke. Pot do tja nas je vodila mimo Huacachine, turističnega naselja okoli oaze, kjer smo se odpravili na potep po peščeni puščavi z buggy ter Nazce, kjer smo si skrivnostne linije in figure ogledali kar iz umetnega stolpa. Po pravici povedano smo bili bolj navdušeni nad pokrajino, kamnito puščavo, čez katero se vije transameriška cesta, kot pa nad opevanimi Nazca linijami.

Zadnja postojanka pred trekom je za večino pohodnikov Arequipa, ki slovi kot najlepše mesto Peruja. Belo mesto, kot ga imenujejo zaradi večinske gradnje z belim vulkanskim kamnom – sillarjem, je obdano z mogočnimi vulkanskimi gorami, izmed katerih najbolj izstopa stožčasto oblikovan, 5822 m visok Misti. Uličice mesta kar vabijo k raziskovanju in tako smo se prvič podali

na tržnico, ki je tako kot drugod po Peruju, duša mesta. Tu smo ostali dan več, kot je bilo potrebno, da smo si nabrali novih moči pred težko pričakovnim trekom. Lahko rečem, da je destinacija, ki je ne smeš zgrešiti, vendar presojo o najlepšem mestu prepuščam posamezniku.

Vstali smo ob prezgodnjih jutranjih urah in se s kombijem podali na več urno vožnjo proti kanjonu Kolke. Prehitevanje na ovinkih in neprilagojena hitrost po makadamskih cestah, ki se vijajo nad prepadi, nam je po žilah pognala adrenalin. Malo smo stisnili zobe in bili presrečni, ko smo lahko izstopili. Prispeli smo nad gnezda kondorjev in jih od blizu videli kar osem. V celotnem kanjonu jih živi samo 48 in le redki, ki prispejo dovolj zgodaj, jih lahko opazujejo čisto od blizu. Kmalu so odjadrali drugam in tudi mi smo jih uzrli zadnjič.

Trek smo začeli na višini 3280 m in prvi dan hodili samo navzdol. V treh dneh smo se sprehodili skozi vasice v kanjonu in uživali ob razgledih, spoznali način življenja tam živečih ljudi ter poskusili meso alpake. Brez zdravstvenih ustanov je treba paziti kje hodiš in kaj ješ, rešitev predstavljajo edino mule, s katerimi te odnesejo do najbližje bolnišnice. Hitro je minilo in kdor gre dol mora tudi gor, nazaj v civilizacijo, kjer smo se po treh dneh znojenja prvič zares tuširali in si privoščili obilno večerjo.

Nadaljevali smo z nočno vožnjo do Puna, obalnega mesta, najvišje ležečega plovnega jezera na svetu – Titicaca. Kraj, kjer smo prvič začutili neturistični utrip je ena sama velika tržnica. Koruzo, oblačila 'priznanih' znamk, umetne lase, morske prašičke, sadje, kokine liste in še mnogo drugega lahko kupiš na vsakem koraku. Nekateri domačini imajo stojnice, drugi pa si na

pločnik razgrnejo rjuho in nanjo razstavijo svoje izdelke.

Jezero Titicaca leži med Perujem in Bolivijo. Iz obeh strani se lahko odpraviš na otoke, navadno z ekstremno počasnimi ladjicami, ki ti za tri urni obisk otokov vzamejo cel dan. S Peruske strani smo si ogledali umetno narejene, plavajoče otoke Uros, na katerih domačini še danes živijo samooskrbno. Nato smo iz Puna pot nadaljevali proti La Pazu.

Vsak dan, ki ga preživiš v Boliviji je nepozaben, tako ali drugače. Da bo tako, se zaveš že pri samem mejnem prehodu, čez katerega se odpraviš peš in zraven kupiš še malo sladkih kokic. Po enournem postanku v Copachabani, mestom tik ob meji, smo se odpravili naprej.

Predmestje La Paza – nedokončane in podrte hiše, med njimi pa prašne ulice, po katerih se podijo potepuški psi, se te dotaknejo in zaveš se, da si v revni državi. Razgled nad mestom je po drugi strani dih jemajoč, saj se razprostira čez pobočje kotline proti notranjosti in kamorkoli pogledaš uzreš opečnate strehe nizkih stavb.

Solna puščava

Wayna Picchu

Rdeča laguna

Wayna Picchu

Center je turističen in varen, spremlja pa te neprijeten vonj smoga in smeti, ki ležijo na kupih ob cesti. Mesto me je najbolj prevzelo s čarovniško tržnico, kjer prodajajo fetuse lam za darovanje boginji Zemlje, Pachamami, žabje krake, ki služijo kot talismani za denar in bogastvo ter druge zanimive predmete. Po raziskanem La Pazu smo se podali na težko pričakovan spust po cesti smrti. Sloves se je drži še iz prometnih časov, ko je pri srečanju marsikatero vozilo zgrmelo v prepad. Danes previdnost na kolesu ni odveč, čeprav zaprta za promet, cesta še vedno vzame življenje kakšnemu neizkušenemu ali preveč pogumnemu turistu. Po začetku s tresočimi nogami, smo se kmalu sprostiti in uživali v adrenalinski vožnji ter mnogih postankih za opazovanje spreminjanja višinskih pasov iz visokih in golih Andov vse do tropskega amazonskega rastišja v džungli. Na 60 km dolgi vožnji smo naredili 3500 m višinske razlike – nepozabno in vredno denarja.

Nato smo po spletu okoliščin namesto karte za vlak, ki bi nas popeljal do naslednjega cilja, juga Bolivije, kupili avtobusno karto do Potosija. Mesto pod vznožjem bogate gore – Cerro Rico, slovi kot eno izmed najvišje ležečih na svetu. Kulturni šok nas je spremljal že od začetka, vendar nam je to rudarsko mesto spremenilo pogled na svet. Najbolj revnim rešitev predstavlja težaško in izredno nevarno delo v rudnikih. Povprečna starost, ki jo doživijo rudarji je 48 let, med zaposlenimi so tudi otroci, ki prav tako delajo za preživetje družine. Večina nikoli ne dočaka možnosti, da bi si denar služila drugače, zgodbe o uspehih so le redke. Imeli smo priložnost obiskati notranjost rudnika, kjer danes izkopavajo cink. Ne preveč varna izkušnja, saj plezaš po nezavarovanih območjih in se s sklonjeno glavo sprehaja po rovih, medtem, ko mimo

Altiplano

tebe drvijo rudarji z natovorjenimi vozički. V zameno za darila, ti delavci zaupajo svoje zgodbe in ob prihodu na sonce si zagotovo drug človek.

Vrhunec potovanja je bila pot iz Tupize do Uyunijsa. Sam se na štiridnevno turo ne moreš odpraviti, poiskati moraš primerno agencijo, kjer najameš terensko vozilo z voznikom in kuharico. Pokrajina je tu neverjetna, znana po pisanih lagunah, ki so odlični življenjski prostor flamingom. Ko se voziš po Altiplanu, na višini 4000 m, opazuješ redko rastje, s katerim se hranijo vikunje, alpake in udomačene lame. Mogočne vulkanske gore v okolici so nekaj posebnega tudi za nas Gorenjce. Vrhunec poti je slana puščava, do katere prispeš zadnji dan pred sončnim vzhodom. Belina do koder seže oko, je odlična za nastanek prelepih in izvirnih fotografij.

Uyuni je bil za nas končna točka potovanja po Boliviji. Zdaj nas je čakala najbolj naporna pot, slabih 1400 km do Cusca. Čeprav smo se po vsem prebranjem in slišanjem zavedali, da direktna pot z avtobusom do

La Paza ni najboljša izbira, smo se odločili zanjo, saj smo želeli prihraniti nekaj časa. Ta nočna vožnja je trajala 10 ur in celo pot nas je na zadnjih sedežih avtobusa premetavalo kot krompir. V La Pazu smo presedli na avtobus, ki nas je peljal čez mejo nazaj do Puna, od tam pa je sledila še druga nočna vožnja, direktno do Cusca.

Prijetno, s turisti zelo oblegano mesto, še danes diha inkovski zrak. Zapuščina mogočnega imperija te čaka na vsakem koraku in že se sluti bližina stare gore – Machu Picchu. Na ulicah te vsak na svojo stran vlečejo turistični agenti s svojimi ponudbami. Mi smo se odločili za štiridnevni trek. Prvi dan smo preživeli na kolesih in se spustili do Santa Marije. Sledila je dvo dnevna hoja polna nepozabnih dogodivščin, do vasice Aguas Calientes. In končno smo dočakali vzpon do inkovskih ruševin pod vznožjem gore Machu Picchu. Na vrhu smo bili med prvimi in imeli izgubljeno mesto skoraj samo zase. Za še lepši razgled smo se povzpeli še na goro Wayna Picchu. Pričakovala sem manj, vendar si ta kraj prav zares zasluži takšne slave.

Čakal nas je še en dan v Cuscu, ki smo ga izkoristili za kulinarčni vrhunec ob tradicionalnem morskem prašičku. Popotovanje smo zaključili z zadnjima dnevoma v Limi, ki je s svojimi trgi, fontanami in modernimi trgovinami zelo blizu evropskim prestolnicam. Vrnitev domov je bila težka, pa vendar prijetna. Čeprav smo po dolgem premoru sedaj vsi zasuti z delom, pa že načrtujemo naslednji pobeg v neznano.

Maja Nučič

Nova Zelandija

Vse skupaj se je začelo že pred leti, ko je v meni tlela želja po izkušnji v tujini. Priznam, nekajkrat sem se zamislil nad sabo, če je res tega treba. Za eno leto zapustiti ogromno čudovitih ljudi in to zaradi »sebične« osebne odločitve. Nenehno sem si ponavljal, da si trenutno to še lahko privoščim in bi si na starejša leta lahko le očitil, zakaj nisem vsaj poskusil. Zaradi vodenja študentske organizacije na fakulteti ni bilo priložnosti za izmenjavo oz. bi leta vzela preveč časa. Vendar zakaj ravno Nova Zelandija? Še od nikogar, ki jo je že prepoval, nisem slišal, da bi imel slabo izkušnjo. Poleg tega naj bi bili ljudje precej sproščeni, neobičajni, obenem pa sama država ponuja izjemno naravo in prijazen življenjski standard. Dokler ne poskusiš, ne moreš vedeti. Tipičen slovenski firbec. Zakaj sam? Izključno iz razloga, ker moraš vložiti neprimerno več truda v prilagajanje na novo okolje. Že dvojica je včasih lahko zadosten krog, da se izoliraš od preostalih. Sicer pa je potrebno začeti praktično povsem iz ničle in si zgraditi nov krog poznanstev.

Vsako leto je za Slovenijo na voljo 100 viz tipa Working Holiday. Viza omogoča eno leto dela na Novi Zelandiji z omejitvijo treh mesecev pri posameznem delodajalcu. Večina se jih zato odpravi opravljati sezonska dela in zraven še potovati, sam pa sem imel namen najti resnejšo zaposlitev iz svoje stroke.

Na Novo Zelandijo sem prišel v petek zvečer in prvi vikend nisem počel ničesar pametnega razen da sem srečal z nekaj kolegi, ki so ravno tako slučajno bili v Aucklandu. Vikend je minil hitro in prvi delovni dan v tednu je bil rezerviran za urejanje papirjev. Kar na pošti sem se lahko prijavil za davčno številko in hkrati uredil tudi bančni račun. Na glavni ulici sem si natisnil

še nekaj izvodov življenjepisa, prevod opravljenih izpitov in spremnega pisma. Pošiljanje prošenj za delo preko e-maila je neprimerno lažje, obenem pa je lažje tudi prenesti zavrnitev, odključati podjetje in si reči: »Ah, saj sem poskusil«. Vendar le v živo delodajalec lahko vidi tvoj entuziazem in koliko si pripravljen vložiti v delo. Izgubiti nimaš popolnoma ničesar, le zavrnitev je lahko bolj boleča.

Najprej sem seveda poskusil najti zaposlitev že iz Slovenije preko raznih portalov. Ponudb je res precej, poleg tega pa ima skoraj vsako podjetje na spletni strani zavihek "prosta delovna mesta", kar je pri slovenskih podjetjih prej izjema kot pravilo. Kljub vsemu sem povsod dobil negativen odgovor. Vendar pa so mi praktično vsi t.i. "headhunter-ji" preko e-maila svetovali naj raje pridem v Auckland in tukaj začnem iskati zaposlitev, saj podjetja niso naklonjena intervjuju preko Skype-a ali telefona ... in še to s klicanjem v neko neznano državo, Slovenijo. Prvi vikend, v nedeljo zvečer, sem preko portalov slučajno naletel na zanimiv oglas za graduate/junior pozicijo pri podjetju KCL Engineering. Malo sem se pozanimal in ugotovil, da pravzaprav iščejo različne kadre za zaposlitev. Glede na dobre pogoje dela, ki sem jih lahko opazil preko spletne strani, sem takoj vedel, da je to to in da moram poskusiti svojo srečo. Medtem, ko sem v ponedeljek dopoldne urejal formalnosti, sem se popoldne z natisnjenimi papirji odpravil "potrkati" na sedež podjetja, ki se nahaja le dober kilometer stran od hostla. KB teorija, kot mi jo je povedal Aleš iz Anine zvezdice. Teorija kljuka brusit. Odpreš vrata, se predstaviš in poveš, zakaj si prišel. Že takoj na vhodu me je gospodična tako velikodušno pozdravila, da pravzaprav nisem vedel, kako bi se odzval na prijaznost. Na daleč me je pozdravila in

ogovorila, kakor da se poznamo že 10 let: "Hi, how is it going?". Ravno sem ji razložil svoj namen obiska, ko je mimo prišel tudi lastnik podjetja in v že v naslednjem trenutku me je povabil na krajši razgovor. Niti približno nisem bil pripravljen in pri sprotnem improviziranju v angleščini se ne počutim ravno samozavestnega. Vseeno je šlo vse lepo kot po maslu (skoraj) in se končalo z ogledom prostorov. Dogovorili smo se, da me ponovno pokličejo naslednji dan, v torek, in res. Zjutraj okoli devete ure dobim klic, če se oglasim popoldne. V prijetnem pogovoru smo se pogovorili še o formalnostih glede plačila in dopusta ter se dogovorili za začetek dela v petek dopoldne s kasnejšim piknikom po službi. Niso se pretirano obremenjevali s tri mesečno omejitvijo, trenutno so mi ponudili pogodbo za celo leto, medtem ko se bom na podlagi le-te lahko prijavil tudi za drugačen tip vize. V tujini se ne cedita vedno med in mleko. Ob pravem času na pravem mestu, bolje ne bi mogel opisati sosledja dogodkov. Česa podobnega nisem pričakoval niti v sanjah. Prva brušena kljuka in odložen življenjepis

ter prvi delovni dan možnega iskanja službe, že sem dobil priložnost. Delo trenutno obsega potresno projektiranje spušenih stropov. Sprejel sem izziv, čeprav nisem najbolj domač na področju jeklenih konstrukcij, hkrati pa seveda nisem želel izpustiti take priložnosti iz rok. V kolikor sem zaradi naglasa pravilno razumel, bom poleg projektiranja zadolžen tudi za preglede in potresno ustreznost inštalacijskih vodov v stavbah. Torej se bom hkrati še vozil naokoli in spoznaval severni otok. Na delovnem mestu imamo ogromne pisarne oceanskega tipa z res prijetnim delovnim okoljem. Kljub temu, da nas je zaposlenih le 14, je infrastruktura in organizacija na takem nivoju, kot je pri nas nimajo podjetja s 100 zaposlenimi. Od tega dve skrbita zgolj in samo za to, da imajo vsi zadolžitve in svoje projekte. Vsak dan se preveri tudi napredek dela, prav tako pa vpisuješ, koliko ur si porabil za posamezen projekt, pisarniška dela, ogled gradbišč ali kaj tretjega. Ti si tam kot inženir, ki se mu ni treba obremenjevati z ničemer drugim. Dobil sem priložnost in upam, da je ne bom zapravil. Motivacija sploh ni vprašanje, le če se bom uspel dovolj hitro spopasti z novimi standardi in izrazi.

Življenje tako čez teden ni nič posebnega, saj večino dneva preživim na delovnem mestu, zvečer si nekaj malega skuham, nato pa padem v posteljo. Le za vikende si

lahko privoščim kak manjši izlet na kakšno izmed »bližnjih« plaž, čeprav zaenkrat nisem videl še N od Nove Zelandije. Avto je pravzaprav nepogrešljiva zadeva, če želiš priti kam dlje in v bolj zakotne neokrnjene kraje. Brez skrbi tudi nakup le-tega pride na vrsto, zaenkrat pa imam po prvih dveh tednih še ogromno stvari za postoriti. Zaposlitve resnično nisem pričakoval v tako svetlobno hitrem času in si trenutno težko utegnem vzeti kaj prostega časa. Nekaj več ga bo med novoletnimi počitnicami, ko ima večina podjetij skoraj tri tedenski odmor. Do takrat pa bo življenje potekalo po bolj usmerjenih tirnicah z vikend surf izleti in brez daljših avanturističnih podvigov.

Fun Facts

- Vse v Aucklandu malo visi, saj naj bi pod njim ležali ugasli manjši vulkani. Marsikatera ulica sploh ni vzporedna vpadnici hribine. Nadležno!
- Auckland je poznan tudi kot mesto štirih letnih časov v enem dnevu. Ne, trenutno tukaj ni vroče. Poleti naj bi bilo bolje. Tudi dežuje in piha precej pogosto. Zaenkrat sem kratke hlače oblekel le enkrat.
- Nemalo ljudi je nenehno bosih.
- Vsi so navajeni na "mraz", tako zunaj kot tudi v hišah. Večina stavb sploh nima

izolacije ali pa izjemno malo. Okna so večinoma enoslojna, tako da ko je zunaj malo hladneje, ni nič nenavadnega, če spiš s kapo na glavi.

- Ker vozijo po levi, imam velikokrat polsekudni zamik začudenja preden ugotovim, da se avto ne vozi sam, ker ne vidim voznika.
- Ne glede na to ali voziš kripo ali hud avto, važno da imaš dober »auspuh«.
- Najvišja omejitev hitrosti na avtocesti je 100 km/h, obenem pa so le-te povsem nezavarovane z ograjami. Na odstavnem pasu so celo nezaščitene občestne luči.
- Vsaj 30 % je Azijcev in občutek je na trenutke res smešen.
- Do leta 2020 imajo namen prepovedati kajenje.
- Žar, žar, žar ... Za vikend, v petek po službi, kadarkoli in kjerkoli.
- Ko v službi govorim po telefonu, si slušalko dobesedno tiščim v uho, da bi razumel hitro kiwi govorjenje.
- Babice se pri vstopu na bus ne drenjajo, temveč vsi stojijo v vrsti. V vrsti! Po navadi se celo pri zadnjih vratih vsi zahvalijo vozniku, ko stopijo z avtobusa.
- Po hostlih je invazija Francozov, Nemcev in Angležev. V večini hostlov izven centra niso backpacker-ji, vendar stanovalci za dlje čase in tudi več mesecev.
- V petek te vsi sprašujejo, kaj boš počel, medtem ko v ponedeljek, kaj si počel za vikend.
- Dan pred odhodom sem si privoščil "zadnji" kebab, ker sem predvideval, da ga tukaj ne poznajo. Moj prvi obrok na Novi Zelandiji je bil kebab. Mrgoli jih po Aucklandu.
- Najpogostejše uporabljana besedna zveza je pozdrav »Hey mate«.

Janez Mikec

VeseliDecember SAP2000 AutoCAD Gradbenelgre
DruženjeInZabava StrokovnaPredavanja
VelikaEkskurzijaVtujino

DRUŠTVO ŠTUDENTOV GRADBENIŠTVA VPISUJE NOVE ČLANE

UGODNOSTI ČLANOV:

- cenejše strokovne ekskurzije,
- cenejši tečaji (AutoCAD, SAP2000 ...),
- strokovna predavanja,
- možnost soustvarjanja dejavnosti društva,
- možnost udeležbe na tradicionalni ekskurziji v tujino (HongKong, Brazilija, Dubaj, Evropa ...)

ČLANARINE NI!

ZA VPIS NAS KONTAKTIRAJTE NA:

nejc.dsg@gmail.com
rojc.kristjan@gmail.com

Curling

Curling je šport, ki ga je večina Slovencev spoznala preko televizijskih ekranov v času zimskih olimpijskih iger. Da to ni le šport, v katerem Norvežani v živo barvnih karirastih hlačah pometajo po ledeni ploskvi, smo imeli priložnost spoznati tudi študenti FGG, ki smo se udeležili drugega curling prvenstva Univerze v Ljubljani. O tem nekoliko kasneje, najprej pa nekaj splošnih informacij o samem športu.

Marsikdo bi pomislil, da je, zaradi poznega pojava na olimpijskih igrah, curling mlad šport, vendar to ni res. To je šport z dolgo tradicijo, njegove korenine pa izhajajo iz Škotske. Škoti so ta šport začeli igrati že okoli leta 1541. Ime športa izhaja iz angleške besede »curl« in opisuje gibanje kamna po ledu. Za razliko od današnjih časov metalec takrat zaradi enostavnejše oblike kamna ni imel velikega vpliva na rotacijo meta. Danes je ta šport najbolj razširjen v Kanadi, kamor so znanje o curlingu prinesli škotski priseljenci. Vedno bolj priljubljen pa postaja tudi v Evropi.

Dimenzije igrišča za curling so danes natančno določene. Igrišče je dolgo 44,5 m in široko okoli 4 m, sestavlja pa ga popolnoma odpravna ledena ploskev. V mnogih državah, tudi v Sloveniji, kjer še ni zgrajenih posebnih ločenih igrišč, se za treninge in tekme uporablja ledena ploskev v hokejskih dvoranah. Na vsaki strani igralne površine je narisana tarča, imenovana house (hiša), z radijem 6 čevljev (1,83 m). Hišo sestavljajo krogi, ki so zaporedoma rdeče, bele in modre barve. Izrednega pomena pri pripravi ledu je tako imenovani »pebble«, to je poškropljena razpršena voda, ki zamrzne takoj ob stiku z ledom. Ta pebble omogoča kamnom hitrejšo drsenje. Pebble se tekom tekme spreminja zaradi od trenja povzročene

erozije. Cilj igre je izbiti nasprotnikove kamne in postaviti lastne čim bližje središču tarče. Curling igrata dve moštvi, ki sta praviloma sestavljeni iz štirih igralcev. Ko eden izmed igralcev meče kamen, ga drugi usmerja iz drugega konca igrišča (kapetan). Ostala dva pa s pometanjem poskušata usmeriti kamen v smer, ki jo določi kapetan, poleg tega pa skrbita tudi za doseganje prave hitrosti drsenja kamna. Kamen, ki ga igralci spuščajo po ledeni ploskvi, je zaokrožen kamen iz granita. Granit, ki ga uporabljajo za izdelavo teh kamnov izhaja samo iz dveh kamnolomov, eden se nahaja na otoku Ailsa Craig ob škotski obali (na sliki vidite, da že sam spominja na obliko curling kamna), drugi pa na Walesu.

Kot sem zapisal že na začetku, študentom FGG curling ni tuj šport, saj se radi učimo in preizkušamo nove stvari. Tako se je drugega curling prvenstva Univerze v Ljubljani, ki je potekalo 17.11. v Zaloški ledeni dvorani, udeležilo kar pet ekip iz naše fakultete (vseh je bilo 16). Sam sem se s curlingom na tem dogodku spoznal prvič. Naše ekipa je bila sestavljena iz dveh, ki sta se s športom spoznala že lani in treh, ki nam je bilo pometanje po ledeni ploskvi

Vir Slik: Splet

še povsem tuje opravilo. No skozi igro sem spoznal, da pometanje ni enostavno in da je lahko kar fizično naporno, zlasti, če ne znaš oceniti, kdaj je to treba početi in tri četrtine pometanja opraviš po nepotrebem. Najvažnejši pri igri je met, pri katerem je pomemben pravilen odziv, dobro drsenje, mirna roka in smisel za rotacijo in hitrost kamna. V prvih igrah je bila zlasti hitrost in moč meta naša najslabša prvina. Tako je veliko kamnov končalo izven igrišča, po nekaj metih pa smo pridobili že tisti boljši občutek, drsenje pa se je kljub temu kdaj pa kdaj končalo s padcem na mehkejši zadnji del telesa. Zmagi v prvi tekmi je sledila tekma proti izkušenejši ekipi, proti kateri smo se na začetku dobro upirali, na koncu pa le izgubili. Ekipa, ki nas je takrat premagala, pa je na koncu osvojila prvo mesto na prvenstvu. Uspešnejša ekipa od naše je bila druga ekipa sestavljena iz študentov FGG, to je bila ekipa Playba, ki je na koncu osvojila pokal za tretje mesto in poskrbela za lepo presenečenje na prvenstvu. Ekipo so sestavljali študenti: Mateo Turčič, Šuštar Tomaž, Marko Jalovec in Valentin Hegediš.

Če imate torej voljo in čas, vam priporočam, da se tudi sami preizkusite v tem zanimivem športu. Oblecite se toplo, saj je ob ledeni ploskvi nekoliko hladneje, bodite pa pripravljeni, da se boste po prvem pometanju že slačili.

Tilen Koranter

Viri:

- <http://en.wikipedia.org/wiki/Curling>
- <http://www.aktivni.si/ostali-sporti/curling-tudi-v-sloveniji/>
- <http://www.delo.si/sport/olimpijskeigre/polet-norveski-curling-superzvezdniki.html>

Minuta za razvedrilo

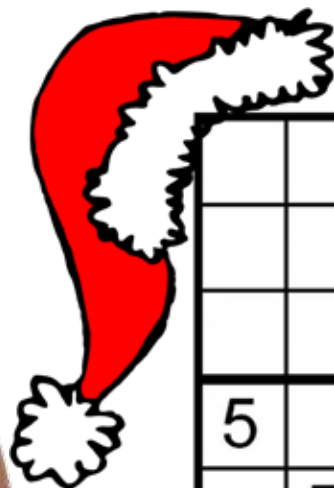

									ODLOČANJE ZAKAJ	ZEMELJSKO OLJE LAŽJE OD VODE	TELEVIZIJA (KRATICA)	ERBU	PRIPRAVA ZA UMETNO DIHANJE	PASTIR NA PLANINI	POGOČNIK V ZGORNJI ČELJUSTI PRI JELENJADI	VEČ LATOV, LATOVJE
								MEONARODNA POLICIJSKA ORGANIZACIJA								
								ZAVRELICA BOLEZEN VINA								
								BARBARA FELDON			ODVRAČANJE ČESA, PREGON	POGOBIA O RAZOROČITVI MED VELESILAMI				
								MESTO NA JAPONSKEM OTOKU HONŠUJU COLIART IZA				17. 15. 10. IN 11. ČRKA ZMAGO - MUSLIMANSKO				
								>								
AVTOR ROMAN RUS	PRAŽUŽELKE S SKAKALNIMI VILICAMI NA ZADKU	DELA-VEČ, KI IZDELUJE KALUPE	KDOR POPRAVLJA URE	SANKE	TADEJ VESENIJAK	ZNAMKA AVTOMOBILA ERA	✓			DEBELNA ROGOVIČA	KDOR SABOTIRA				ZMOTNA ZAZNANA, ČUTNA PREVARA	DOLG, ZAKRIVLJEN, ORIENTALSKI NOŽ
IZKUŠNJA								AROMATSKI OGLJIK-OVODIK	PROSTOR ZA SONČENJE							
VEČJA JADRNICA V 15. IN 16. STOL.									SOKRATOV TOŽNIK					LOS ANGELES		
IME DVEH PRELAZOV NA VELEBITU					ANGEL, NEPOSREDNI BOŽJI SLUŽNI	MERILEC HITROSTI					SLOVENSKI PREDSEDNIK PAHOR					
SEL						NIČ (ANG.)					BIBLUSKI PRVI ČLOVEK	PRASKA, RAZPOKA				
ANA POPOVIČ			PEVKA DREMELJ	DERIVAT AMONIJA	JUDEŽEV SIN	MARK EVANS			TIPKA NA TIPKOVNICI				KOPATI (ANG.)			
ČAROVNIK								OTAJANA ZGORNJA PLAST SNEGA	KNJIŽNA IZDAJA							
GRŠKA BOGINJA MIRU						TIP VOZILA OPEL						GRŠKI BOG NEBA				
	OPOLNA PUJAČA	JADRNICAS 3-5 JAMBORI				ŠALJINO-GLED						MODNI KREATOR GIORGIO				
KONEC MOLITVE						17. GRŠKA ČRKA				PISATELJ TWIN					ŽENSKA, KI ROTI	NEKULTIVIRANOST
		VRTNA RASTLINA				HOLMU										
KONEC MOLITVE					FRANČOSKA IGRAJKA - NATALIJA					ROMI	LOUIS (UVEDEL KOPALKE BIKINI)					
PREMAZNO ZASČITNO SREDSTVO ZA LES				IGRE NA SREČO	ZAKLJUČEK PRIPRADNIK TURŠKEGA LJUDSTVA						MARK KNOPFLER			OMAR INFANTE		
											GRŠKA IGRAJKA - IRENE			AVSTRUSKI POLITIK		
STRNJENA KRI, KI PREKRIVA RANO						MOŠTVO							KABELSKA TV (KRAT.)			
						ARHITEKT NAVIŠEK							VHOD V ŠAFNIK			
OLGA JACKOVSKA			OSEBA VZETA ZA JAMSTVO						VOZEL ŽIVČNIH CELIC							
			PERZUSKI SVETČENIK						FORMAT ZA ZGOŠČANJE							
PODPLUTBA						NAPRAVA ZA ZAPIRANJE										
						RADIJ										
TRAVA DRUGE KOŠNJE						RUSKO ŽENSKO IME							MERSKA ENOTA ZA OSVETLJENOST			
SKLADIŠČE, ŽALOGA (POG.)						HUDIČEV KAMENČEK (SREBROVNI NITRAT)							BODEČ PLEVEL			

JATAGAN-dolq, zakrivljen orientalski nož KERUB-angel, ki stoji v neposredni božji bližini LAPIS-hudičev kamenček

Pomagaj ji poiskati
vseh 10 daril v avli.

		1						
		2		3				4
			5			6		7
5			1	4				
	7						2	
				7	8			9
8		7			9			
4				6		3		
						5		

Kuharski kotiček

Sladice

Že smo v veselem decembru, času obdarovanj, kuhanega vina in dobre hrane. Tako sem se v tej številki odločila za dve sladici, za kateri smo vsi že slišali. Ti zelo enostavni sladici sta poleg mamljivega izgleda tudi fantastičnega okusa, za njuno pripravo pa ne potrebujemo pečice.

Tiramisu

Med tem časom pripravimo polnilo. Stepemo smetano, vendar s stepanjem končamo še predno smetana dobi končno čvrstost, dodamo mascarpone in dokončno stepemo v čvrsto maso.

Sedaj vzamemo v roke piškote, vsakega namočimo v kavo in položimo na pladenj. Z močenjem piškotov ne pretiravamo, saj nam bo, če jih bomo preveč namočili, iz tiramisuja iztekala kava, zato jih raje namočimo malo manj. Ko končamo prvo plast jo preverimo in če se nam ta zdi bolj suha, nanjo z žlico dodamo nekaj tekočine. Na to plast razporedimo polovico kreme in lepo poravnamo.

Nato naložimo novo plast namočenih piškotov in na njih še preostalo kremo. Po vrhu sladico posujemo s kakavom v prahu in vsaj za eno uro postavimo v hladilnik.

V sladico smo dodali le dva vanilijeva sladkorja in nič dodatnega sladkorja, saj so že piškoti, ki jih uporabimo za podlago, posuti s sladkorjem in bi z dodatnim sladkanjem bila sladica »težka« tako pa je bistveno bolj lahkega okusa.

Če nismo ljubitelji kave si lahko to sladico pripravimo tudi z jagodnim, pomarančnim ali jabolčnim sokom. Najboljši okus bo, če uporabimo sveže stisnjene sokove, tem dodamo nekaj kapljic limoninega soka in ekstrakt vanilije. Če pa želimo, lahko sladico serviramo kar v kozarce.

Sestavine

Kava
250 g mascarponeja
500 ml smetane
200 g piškotov (savionardi, plazma ...)
Kakav za posip

Sestavine za kavo

4 dl vode
2 žlici kave
2 vanilijeva sladkorja
6 žlic ruma (po želji lahko tudi več)

Čas priprave

25 minut

Priprava

Najprej skuhamo kavo. V posodi zavremo 4 dl vode in vanj dodamo 2 žlici kave, kavo pristavimo na ogenj, da se dvakrat dvigne pena, nato jo odstavimo in vanjo kapnemo nekaj kapljic mrzle vode, da se kava umiri. Ko se kava posede, jo prelijemo v drugo posodo, dodamo 2 vanilijeva sladkorja in 6 žlic ruma, ter mešamo dokler se sladkor ne stopi. Sedaj počakamo, da se kava popolnoma ohladi. a

Bajadera

Sestavine za temno podlago

ZA TEMNO PODLAGO:

100 g sladkorja
10 žlic vode
200 g masla
200 g mletih piškotov
200 mletega kokosa
rebro jedilne čokolade
3 žlice ruma

Ko dobimo celovito zmes, jo stresemo v velik pladenj (najbolje je uporabiti kar pekač, ki ga obložimo s peki papirjem), enakomerno razporedimo in potlačimo.

Sestavine za svetlo podlago

100 g sladkorja
10 žlic vode
200 g masla
200 g mletih piškotov
200 mletega kokosa
3 žlice ruma

Na enak način pripravimo še svetlo podlago, ponovimo celoten postopek in jo razporedimo po vrhu temne podlage.

Čokoladna glazura

200 ml sladke smetane
200 g jedilne čokolade
žlica masla

Pripravimo še čokoladno glazuro. V posodo nalijemo smetano in jo segrevamo (ne sme nam zavreti). Dodamo čokolado in maslo ter mešamo dokler ne dobimo gladke mase. Prelijemo jo po pecivu in premažemo.

Čas priprave

45 minut

Priprava

Najprej zmeljemo piškote (najboljši so Albert piškoti). Potem pripravimo temno podlago. Na ogenj pristavimo vodo in sladkor ter segrevamo do vretja.

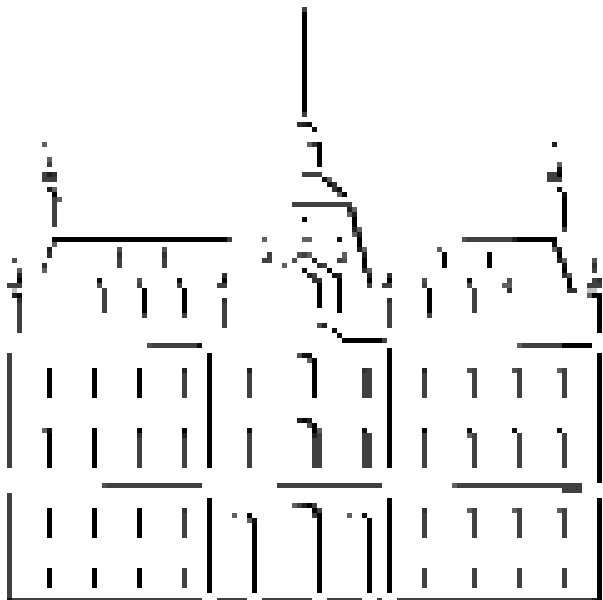
Nato dodamo maslo in čokolado ter na zmanjšanem ognju mešamo dokler se ne raztopita. Posodo odstavimo z ognja, dodamo piškote, kokos in rum ter premešamo.

Sladico postavimo vsaj za dve uri v hladilnik (priporočam, da jo v hladilniku pustite kar čez noč), nato jo razrežemo in postrežemo. Iz te količine nastane zelo veliko rezin, sama sladica pa je tudi zelo nasitna. Namesto kokosa lahko uporabimo tudi orehe, lešnike ...

Mateja Klun

*Dober tek
in lepe praznike!*

Spoštovanje »pravil igre«

Pred slabim mesecem sem razmišljal, da je mogoče spet čas, da s prijatelji udarimo en monopoli, in se takoj spomnil, kako je bilo prejšnjič, ko nas je nekdo tako elegantno prinesel v eni rundi okoli in s tem gladko zmagal. Vse po pravilih, nobenih »mutnih poslov« in v nekaj korakih smo imeli očitnega zmagovalca. Ravno zaradi njegove iznajdljivosti smo mu vsi brez očitanja zmago tudi priznali in polni novih idej ter glasnih razglasov o lastnem uspehu v naslednji igri postavili figure v začetno pozicijo.

Nekaj dni kasneje sem se med predavanji spraševal, kako je, če v igri ni zmagovalca? Ali taka igra sploh obstaja? Kako je mogoče tako igro sploh igrati in zakaj bi jo kdo igral? Odgovor je bil pred mojim očmi ves čas. Dobesedno. Že od malih nog nam v šoli govorijo, da naše izobraževanje ni igra, obenem pa nam v isti sapi pričnejo razlagati »pravila igre«. Mogoče prvi del govorijo zato, ker ima beseda »igra« malo otroški prizvok in si tega v šolah, kaj šele na univerzah, ne moremo privoščiti, saj se tu odvijajo resni procesi. Sam trdim, da v procesu izobraževanja ni nič smrtno resnega ali izjemno odraslega, temveč je tu bolj otroška radovednost in mladostna želja po novem znanju. Levji mladiči se učijo z igro lova, mi pa se z neko malo bolj zapleteno in dolgotrajno igro učimo znanj, ki jih bomo potrebovali v našem profesionalnem življenju. Zato to igro tudi igramo.

A fakulteta le ni monopoli. Tu nikoli ne bo samo enega zmagovalca, ki odnese vse in pusti ostale obubožane. Tu je zmagovalec vsak, ki v igri odigra svojo vlogo po svojih najboljših možnostih, saj tako kot družba napredujemo. A potrebno se je zavedati, da igre ne igramo le študentje, temveč tudi

profesorji. Če eden od nas opravi svojo vlogo po svojih najboljših močeh, potem bodo drugi imeli od tega več in ne manj, kot pri namiznih igrah.

Seveda pa vsaka igra zahteva svoja pravila, ki dajo igralcem vedeti, kaj lahko storijo znotraj nje in kaj ne. Tu pričnemo govoriti o pravilih igre, ki so za uspešno delovanje nujno potrebna. Lep primer je na primer, ko študent ne odda svojega seminarja do določenega termina. Njemu se to ne zdi nič takega (»Saj mi bo že pogledal malo skozi prste.«), ampak profesor ne popravlja le njegovega seminarja in študent ga s svojo zamudo dodatno bremeni in mu odvzema čas, ki bi lahko bil porabljen v namene boljšega podajanja znanja temu istemu študentu.

Na drugem bregu pa imamo nespoštovanje pravil igre s strani profesorja. S previsokim kriterijem ocenjevanja, bo študentu uničil veselje oziroma vztrajanje pri igri izobraževanja, saj mu bo namesto priznanja za njegov trud podal neprimeren, slabši rezultat od zasluženega. Da do takih situacij ne bi prišlo, je zelo pomembno dobro definirana pravila nedvoumno razložiti takoj ob vstopu novega igralca na igralno desko, to je vpisu študenta na fakulteto oziroma pričetku nekega novega predmeta. Le-ta je treba spoštovati brez izjem in brez opravičil v smislu: »Saj to pa nisem tako mislil.«

V kolikor pa se sprašujete, katera vloga je bolj pomembna, bi se za trenutek vrnil na monopoli. Vsi vemo, kakšna je vloga igralca, ki vodi banko. Ta igralec mora še posebej skrbeti, da se on sam strogo drži pravil, saj bi v nasprotnem primeru pokvaril celo igro, čeprav na igralni deski sam nima višje vloge ali avtoritete kot ostali igralci. Enako je s profesorji in študenti, le da gre tu

še za podajanje zgleda en drugemu.

Vse skupaj bi rad zaključil z mislijo, ki se mi je tistega dopoldneva vtisnila v spomin: »Brez spoštovanja pravil igre s strani vseh vključenih izgubimo vsi, saj se igra razbline in ostanejo samo zamere.« Kot pa sem napisal, fakulteta ni monopoli s svojimi od nekdaj enakimi pravili, ki se ne spreminjajo. Igra izobraževanja je vedno razvijajoča in njena pravila se tekom let dopolnjujejo in izboljšujejo ali, če so slaba, tudi izbrišejo, saj se morajo prilagajati trenutni situaciji, in upam, da se tega zavedajo tako študentje, kot tudi profesorji. Če pa nam bo uspelo igro s skupnimi močmi dejansko zmagati, pa lahko pove le čas.

Do takrat pa ostanite radovedni.

Jure Česnik, študent podiplomskega študija Gradbeništva

Drage študentke in dragi študentje!

Stopamo v zimski čas. Čas, ki nam krajša dneve, a hkrati polni s čarom še (ne)znane prihodnost. Načrti, želje, novi cilji, tudi pričakovanja, hrepenenja, upanja; vse to se vrtinči okrog prazničnih dni, ki nas bodo popeljala v novo leto 2015.

V teh pričakovanjih se prebuja tudi naša fakulteta, k čemur velik delež prispevate študentje s svojim delovanjem. Tako sta se od začetka šolskega leta na novo oblikovala Študentski svet in Študentska organizacija UL FGG, prebudilo se je Društvo študentov gradbeništva, ki se ponovno organizira in doživlja preporod. Svojo pripravljenost za sodelovanje pa ste pokazali tudi na razpisu, s katerim smo iskali nove sodelavce v promocijski skupini fakultete.

S svojimi prizadevanji pa dvigujejo ugled fakultete tudi posamezniki. Za leto 2014 imamo ponovno dobitnika Univerzitetne Prešernove nagrade za študente, na fakultetni ravni pa sta bili podeljeni še dve. Dobili smo deset novih najboljših študentov na posameznih študijskih smereh in najboljše pedagoge, ki jih izberete študenti sami. Menim, da je bera lepa in spodbudna ter predstavlja izziv tudi za prihodnje leto.

Naj bo tokrat moje sporočilo bolj kratko, saj vam želim predvsem vesele praznične dni in uspešno leto 2015!

Srečno!

Doc. dr. Alma Zavodnik Lamovšek u. d. i. a.
Lokacija: kabinet 109 v prvem nadstropju stavbe na Jamovi 2
e-naslov: alma.zavodnik@fgg.uni-lj.si

SREČNO 2015

V novem letu
naj bo vaš korak odmeven,
vaša dejana pogumna,
vaše študijsko življenje iskrivo,
ustvarjalno
in polno uspešno opravljenih izpitov.